

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจภูธร พังโคน อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความหมายและประเภทของอาชญากรรม
2. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
3. บริบทของสถานีตำรวจภูธรพังโคน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ความหมายและประเภทของอาชญากรรม

1. ความหมายของอาชญากรรม

คำว่า “อาชญากรรม” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญา ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Crime” โดยมีรากศัพท์มาจากภาษาละติน ว่า “Crimen” แปลว่า การกล่าวหา หรือการกระทำความผิด โดยบุคคลหนึ่งต่อบุคคลอื่น (สาวิตรี ไพฑูรย์, 2533, หน้า 5 อ้างถึงใน วรวิฑูร์ มั่นคง, 2551, หน้า 9) อาชญากรรมเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้ถูกระทำ และเป็น การกระทำที่ผิดกฎหมาย ระเบียบของสังคมส่วนใหญ่ที่กำหนดไว้ ซึ่งหากผู้ใดกระทำความผิดหรือละเมิด ต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย หรือระเบียบของสังคมนั้น ๆ กำหนดไว้ และเป็นที่ยอมรับของ คนส่วนใหญ่ ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ (ประสาธ กัญญาเลิศ, 2555, หน้า 12) ดังนี้

ครณิทธิ์ เนียรวิฑูรย์ (2554, หน้า 20) ให้ความหมายว่าอาชญากรรมเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ก่อให้เกิดการสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินเป็นเรื่องที่น่ากลัว และร้ายแรงเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้อง การกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีลักษณะเป็นการฝ่าฝืน หรือขัดต่อตัวบทกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ และผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับการลงโทษตามตัวบทกฎหมายที่กำหนดไว้ในขณะนั้น

ณรงค์ ทรัพย์เย็น และ ธงชาติ รอดคลองตัน (2551, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมโดยแบ่งออกเป็น 3 นัย คือ

1. อาชญากรรมในความหมายของนักกฎหมาย เห็นว่าอาชญากรรมเป็นความประพฤติที่กฎหมายอาญาห้ามและมีบทกำหนดโทษไว้ คือการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำใด ๆ ที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ชัดเจน เช่น ความผิดฐานฆ่าคนตาย ฐานลักทรัพย์ ฐานฉ้อโกง ฐานชิงทรัพย์ เป็นต้น

2. อาชญากรรมในความหมายของนักอาชญาวิทยา จะมองกันในเรื่องของความร้ายแรงของการกระทำและความชั่วที่มีอยู่ในตัวของผู้กระทำมากกว่า กล่าวคือ จะมองความหมายของอาชญากรรมตามความหมายอย่างแคบ ซึ่งหมายถึงการกระทำที่มีลักษณะชั่วร้าย และเป็นอันตรายต่อสังคมอย่างมากเท่านั้น

3. อาชญากรรมในความหมายของนักสังคมวิทยา เห็นว่าความประพฤติผิดขัดแย้ง หรือละเมิดต่อระเบียบของสังคมนั้นมิได้หมายความว่า การขัดแย้งจะเป็นอาชญากรรมเสมอไป แต่มีความหมายเพียงว่าผู้นั้นประพฤติและปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบที่สังคมกำหนดไว้เท่านั้น การขัดแย้งหรือละเมิดต่อสังคมที่ตราไว้เป็นกฎหมายนั้น จึงเรียกว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย หรือเป็นการก่ออาชญากรรมยกเว้นความผิดลหุโทษไม่ถือว่าเป็นการก่ออาชญากรรม

สรุปความหมายของอาชญากรรมของผู้วิจัยคือ การกระทำของบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์ที่กำหนดโดยรัฐบัญญัติไว้เป็นข้อห้าม อันได้แก่ กฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ โดยพิจารณาจากการกระทำที่เป็นอาชญากรรมได้สองแง่คือ การกระทำที่ผิดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย แต่ไม่ผิดต่อศีลธรรม เช่น การขับรถฝ่าไฟแดง เป็นต้น ส่วนอีกแง่หนึ่งคือการกระทำที่ผิดต่อบทบัญญัติของกฎหมายและผิดต่อศีลธรรม เช่น การฆ่าผู้อื่น เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามผู้ประกอบอาชญากรรมหรือผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับการลงโทษตามกฎหมาย เพียงแต่จะมากน้อยตามความรุนแรงของพฤติกรรม การกระทำ ความผิดและบทกำหนดโทษตามกฎหมาย

2. ความหมายของการป้องกันอาชญากรรม

การป้องกันอาชญากรรม เป็นการกั้น หรือควบคุมมิให้เกิดการละเมิดหรือกระทำให้เกิดผลร้ายขึ้นในสังคม อาจก่อให้เกิดผลเสียหายหลายประการ เพื่อให้เกิดความสงบร่มเย็น ดังได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการป้องกันอาชญากรรมไว้ ดังนี้

พจนานุกรมสำนักพิมพ์มติชน (2547, หน้า 545) ได้ให้ความหมายคำว่าป้องกัน หมายความว่า กั้นไว้ ป้องปราม หมายความว่า ป้องกันก่อนเกิดเหตุร้าย

ประยูร พรหมพันธ์ (2548, หน้า 23) ได้กล่าวว่า การป้องกันอาชญากรรมไว้กว้าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

1. การป้องกันอาชญากรรมต้องมีการวางรากฐานโดยปรัชญาที่เฉลียวฉลาดพร้อมคุณธรรม รวมทั้งมีการบัญญัติกฎหมายที่เที่ยงธรรม
2. การป้องกันอาชญากรรมต้องอาศัยผู้รักษาและตีความตามกฎหมายที่เที่ยงตรง
3. การป้องกันอาชญากรรมต้องครอบคลุมถึงการสนับสนุนคุณงามความดีในสังคมโดยยกย่องสรรเสริญและให้รางวัลแก่ผู้ประพฤติชอบ
4. การป้องกันอาชญากรรมต้องเน้นความสำคัญที่ส่งเสริมปรับปรุงการศึกษาให้สมบูรณ์

ตะวัน ตระการกฤษฎ์ (2552, หน้า 28) ได้ให้ความหมายคำว่า การป้องกันอาชญากรรม หมายความว่า ความพยายามที่จะสกัดกั้นล่วงหน้าที่จะมิให้อาชญากรรมเกิดขึ้น

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2526, หน้า 22 อ้างถึงใน สนอง เหล่าน้อย, 2554, หน้า 34) ได้กล่าวถึงการป้องกันอาชญากรรมไว้ 3 ประการ ซึ่งมีลักษณะร่วมกันคือ กำหนดแนวทางป้องกันการกระทำผิดโดยตัดช่องโอกาสสำหรับอาชญากรรม ทั้งต่างเป็นแกนหลักสำหรับวางมาตรการในการควบคุมอาชญากรรมก่อนจะเกิดขึ้น ประเด็นข้อแตกต่างทั้ง 3 ประการคือ

1. การบังคับใช้กฎหมาย มุ่งกำหนดให้การป้องกันอาชญากรรมเป็นงานหลัก ซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยกลไกของรัฐเพียงฝ่ายเดียว รวมทั้งกำหนดอัตราส่วนตำรวจต่อประชากรในจำนวนที่เชื่อว่าพอเพียงต่อการรับมือกับปัญหาอาชญากรรม
2. ชุมชนสัมพันธ์ มุ่งสู่การควบคุมฝูงชน โดยกำหนดให้การป้องกันอาชญากรรมเป็นงานหลักในการป้องกันอาชญากรรม โดยมีกลไกของรัฐทำหน้าที่วางแผนสนับสนุน และแจกจ่ายข้อมูลข่าวสาร ข้อมูลอาชญากรรม

3. การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม มุ่งผสมผสานหลักและมาตรการของทั้งสองประการแรกเข้าด้วยกัน โดยกล่าวถึงขอบเขตการมาตรการบทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐ และประชาชน โดยชัดเจนตามหลักการนี้ การเพิ่มจำนวนบุคลากรตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในรูปแบบอื่นโดยอ้อมเป็นเพียงการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าการเพิ่มเพียงปริมาณโดยขาดความพิถีพิถันในด้านคุณภาพบุคลากร อาจส่งผลร้ายมากกว่าผลดี ทั้งนี้เพราะตำรวจขาดยั้งคิดกว่าตำรวจชั่ว จากเหตุที่กล่าวการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม จึงสนับสนุนให้มีเจ้าหน้าที่ของรัฐในจำนวนจำกัดแต่มีคุณภาพสูง รวมทั้งมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี พร้อมจะทำงานร่วมกับประชาชน การกำหนดอัตราส่วนตำรวจประชากร โดยขาดความรอบคอบเกี่ยวกับคุณภาพของบุคลากร ขาดการศึกษาสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เอื้ออำนวยต่อการประกอบอาชญากรรม และขาดความเข้าใจปัญหาอาชญากรรม

สรุปได้ว่า ความหมายการป้องกันอาชญากรรม หมายถึง การเตรียมการหรือการสกัดกั้นล่วงหน้ามิให้กระทำผิด

3. ประเภทของอาชญากรรม

ประเภทของอาชญากรรม อาชญากรรมแบ่งได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้เป็นหลักในการแบ่งประเภทของอาชญากรรม สำหรับการคำนึงถึงปัจจัยด้านสังคม มีนักคิดหลายคนได้พยายามแยกประเภทของอาชญากรรมไว้ ดังนี้ (รณภพ พรอรุณ, 2542, หน้า 13 – 15)

Clinard and Quinney (1973, pp. 84-85 อ้างถึงใน โชติมา สุรฤทธิธรรม, 2551, หน้า 9-10) สองนักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงโด่งดังได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมโดยคำนึงถึงปัจจัยสำคัญ ๆ 5 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านกฎหมาย ถือว่าอาชญากรรมคือพฤติกรรมที่ได้รับการกำหนดโดยฝ่ายที่มีอำนาจ สิ่งที่กำหนดขึ้นก็คือกฎหมายอาญากฎหมายอาญา ได้เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงของอำนาจ ดังนั้นจึงต้องพิจารณาตามกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาดังกล่าวด้วย

2. ปัจจัยด้านอาชีพของอาชญากร ผู้ประกอบอาชญากรมีอยู่ หลากหลายขึ้นอยู่กับระดับของกิจกรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิตจึงต้องพิจารณาบทบาทของอาชญากรในสังคมด้วยพิจารณาภาพพจน์ของอาชญากร ความก้าวหน้า ในการประกอบอาชญากรรม ตลอดจนทั้งบุคลิกภาพของผู้ประกอบอาชญากรรม

3. สนับสนุนของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรมต้องพิจารณาดูว่ามี พฤติกรรมของอาชญากรได้รับการสนับสนุนจากพรรคพวกมากน้อยแค่ไหน

4. ความตรงกันระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรกับพฤติกรรมที่ ถูกต้องตามกฎหมายจะต้องพิจารณาว่าพฤติกรรมของอาชญากรมีความสัมพันธ์กับแนว ประพฤติหรือบรรทัดฐานของฝ่ายที่มีอำนาจในการออกกฎหมายและบริหารกฎหมาย หรือไม่เพียงใด

5. ปฏิกริยาของสังคมและกระบวนการทางกฎหมายต่อการประกอบ อาชญากรรมต้องพิจารณาดูว่าสังคมมีปฏิกริยาต่อการประกอบอาชญากรรมนานาชนิด อย่างไรและมีกระบวนการในการลงโทษหนักเบาต่างกันอย่างไร

Mckinney (1997, unpagged อ้างถึงใน สิทธิพร เจริญพุดม และคณะ, 2551, หน้า 8) ได้แบ่งประเภทอาชญากรรมออกเป็น 8 ประเภท โดยพิจารณาถึงอาชีพของ อาชญากรรม การสนับสนุนของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรมความตรงกันระหว่าง พฤติกรรมของอาชญากร กับพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายและปฏิกริยาของสังคมของ การประกอบอาชญากรรม โดยอาชญากรรม 8 ประเภทนั้น ได้แก่

1. อาชญากรรมรุนแรงที่กระทำต่อบุคคล
2. อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สินตามโอกาส
3. อาชญากรรมที่เกิดจากงานอาชีพ
4. อาชญากรรมการเมือง
5. อาชญากรรมที่ทำลายระเบียบของสังคม
6. อาชญากรรมที่ทำตามกันมาเป็นประเพณี
7. องค์การอาชญากรรม
8. อาชญากรรมที่กระทำเป็นอาชีพ

ส่วนหลักกฎหมายนั้นแบ่งอาชญากรรมเป็นลักษณะย่อย ๆ ได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. แบ่งโดยยึดความร้ายแรงในการลงโทษ หากถูกลงโทษจำคุกหรือ ประหารชีวิตก็เรียกว่าเป็นอาชญากรรมประเภทร้ายแรง แต่ถ้าหากถูกลงโทษปรับหรือ จำคุกไม่กี่เดือน เรียกว่าอาชญากรรมประเภทไม่ร้ายแรง บางครั้งการแบ่งแบบนี้ อาจคลุมเครือได้เฉพาะอาชญากรรม บางประเภทจัดว่าร้ายแรงในประเทศหนึ่ง แต่อาจ จัดว่าไม่ร้ายแรงในอีกประเทศหนึ่งก็เป็นได้และการกำหนดโทษที่จะลงแก่อาชญากรรมบาง ประเภทก็เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและสถานที่ด้วย

2. แบ่งโดยยึดบุคคลและทรัพย์สิน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

2.1 อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคล ได้แก่ การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย

2.2 อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สิน ได้แก่ การย่องเบา การปล้นทรัพย์สิน

2.3 อาชญากรรมที่ทำลายความสวยงามของสังคม ได้แก่ โสเภณี การพนัน

3. แบ่งโดยยึดหลักศีลธรรม กฎหมายเกิดจากหลักศีลธรรมจึงแบ่ง

อาชญากรรม การข่มขืน ลอบวางเพลิง การขโมย เป็นต้น และอาชญากรรมที่มีความผิดเพราะกฎหมายห้าม แม้จะไม่ผิดศีลธรรมแต่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เช่น การละเมิดกฎหมายเกี่ยวกับบริษัท การละเมิด ลิขสิทธิ์ การละเมิดกฎหมายแรงงาน เป็นต้น

ชุมพล พุ่มพวง (2551, หน้า 70) ได้กล่าวว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ กองวิจัยและพัฒนา ได้จัดทำสถานภาพอาชญากรรมขึ้นจากรวบรวมทางสถิติการรับแจ้งความคดีอาญาที่รับผิดชอบ และสถิติการจับกุมผู้กระทำผิด และแจกแจงประเภทความผิดแยกเป็น 5 ประเภท คือ

1. คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ อันได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์สินชิงทรัพย์สิน ลักพาเรียกค่าไถ่ วางเพลิง เป็นต้น

2. คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ อันได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา

3. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน อันได้แก่ ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ริดทรัพย์ ก้นโชคทรัพย์ ชิงทรัพย์ (บาดเจ็บ ไม่บาดเจ็บ) ปล้นทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์สิน

4. คดีที่น่าสนใจ อันได้แก่ โจรกรรมจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโค-กระบือ โจรกรรมเครื่องมือการเกษตร ปล้น-ชิงรถยนต์โดยสาร ปล้น-ชิงรถยนต์แท็กซี่ ข่มขืนกระทำชำเรา ฉ้อโกง ยักยอก

5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย อันได้แก่ อาวุธปืน (อาวุธปืนธรรมดา-อาวุธปืนสงคราม) การพนัน (การพนันทั่วไป-การพนันสลากกินรวบ) ยาเสพติด ปราบปรามการค้าประเวณี มีและเผยแพร่วัตถุลามก

จากประเภทของอาชญากรรม สรุปได้ว่า การจำแนกประเภทของอาชญากรรมตามลักษณะการกระทำ เช่น อาชญากรรมอาชีวะ เป็นการกระทำผิดเพื่อหารายได้ อาชญากรรมอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ วางเพลิง ซึ่งการจำแนกประเภทที่ใช้ในปัจจุบัน จำแนกตามความหนักเบา และความสำคัญของอาชญากรรม

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

1.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

1.1.1 ทฤษฎีทางจิตวิทยาในการกระทำผิด

การกระทำผิดเป็นอาชญากรรมที่มีอยู่ในทุกสังคมซึ่งเกิดจากหลายประการ โดยสามารถนำทฤษฎีมาอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดหลายทฤษฎี (มนตรี รัศมีศรี, 2553, หน้า 8) ในสังคมหากบุคคลได้เข้าไปปะทะสัมพันธ์กับกลุ่มซึ่งการเรียนรู้ทางสังคมนั้นมีทฤษฎีทางจิตวิทยาหลายทฤษฎีเช่นกัน ที่พูดถึงลักษณะการเกิดการเรียนรู้ทางสังคม ในทางจิตวิทยาจะกล่าวถึงแรงจูงใจ บุคลิกภาพ ความเครียด ความรู้สึกขัดแย้ง อารมณ์ ความไม่สมปรารถนาว่าเป็นพื้นฐานในการกระทำผิดของคน สามารถแยกให้เห็นเป็น 2 ประเด็น คือ (1) แนวคิดทางจิตวิทยา จะเน้นลักษณะเฉพาะของบุคคลมากกว่า พิจารณากลุ่มบุคคลในเรื่องแนวความคิดทางจิตวิทยามีทฤษฎีความต้องการ (Theory of Needs) ซึ่ง Maslow (1943, p. 96) ได้เสนอไว้โดยเขาได้สร้างลำดับความต้องการของมนุษย์ซึ่งเริ่มจากความต้องการพื้นฐานทางร่างกายขึ้นไปถึงขั้นสูงสุด แบ่งชั้นความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ระดับ โดยเริ่มจากการสนองความต้องการทางด้านร่างกายไปสู่จุดยอด คือ ความต้องการที่จะยอมรับตัวเอง (อ้างถึงใน มัทนา วัฒนอมศักดิ์, 2550, หน้า 45-46)

ภาพประกอบ 2 ลำดับชั้นความต้องการของ มาสโลว์

ตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow) สามารถนำมาอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดได้ คือ คนเราต้องการที่จะตอบสนองความต้องการในแต่ละชั้นตอนของตัวเอง แต่เมื่อไม่สามารถบรรลุต่อความต้องการของตัวเองโดยวิถีทางที่สังคมยอมรับได้ เขาจึงตอบสนองความต้องการของตนโดยไม่ยึดหลักวิถีทางที่สังคมยอมรับนั่นก็คือ การละเมิดกฎหมาย (สาวิตรี ไพฑูรย์, 2533, หน้า 6 – 8 อ้างถึงใน วรวิฑูรย์ มั่นคง, 2551, หน้า 16-17) (2) แนวคิดจิตวิเคราะห์จะพิจารณาในเรื่องของจิตใต้สำนึกที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการกระทำผิดซึ่งการกระทำผิดของคนเรานั้นเกิดขึ้นจากสภาวะทางจิตใจ เป็นสำคัญกล่าวคือ ภาวะจิตใจทำให้มีผลต่อการกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ คนเราทุกคนจะทำอะไรลงไปยอมแล้วแต่การสั่งการของจิตใจ ดังนั้น ภาวะจิตใจจึงเป็นตัวการที่ทำให้มนุษย์ทำสิ่งที่ผิดหรือถูก

1.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ (A Theory of Social Learning and Imitation)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) มุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในบริบททางสังคม (Social Context) โดยพิจารณาว่าบุคคลเรียนรู้จากคนอื่น ๆ ซึ่งกันและกัน รวมถึงมีโน้ตัมเกี่ยวกับการเรียนรู้ การสังเกต (Observation) การเลียนแบบ (Imitation) และการเอาแบบอย่าง (Modeling) จากคนอื่น ๆ เป็นทฤษฎีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา โดยหลักทั่วไปของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

(อัลเบิร์ต บันดูรา (Albert Bandura, 1976, p. 206 อ้างถึงใน กาญจมา คุณารักษ์, 2555, หน้า 31-32) มีดังนี้

1. บุคคลสามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกตพฤติกรรม และผลที่เกิดจากพฤติกรรมนั้น ๆ ของคนอื่น ๆ
2. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้โดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นักพฤติกรรมนิยมกล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ถาวร ในทางตรงกันข้าม นักทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม กล่าวว่า เนื่องจากบุคคลไม่สามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกตเพียงอย่างเดียว ดังนั้น การเรียนรู้จึงอาจไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาในรูปของการกระทำ การเรียนรู้อาจเป็นหรือไม่เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

3. ปัญญาเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ กว่า 30 ปี ที่ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมได้เพิ่มปัญญา (Increasingly Cognitive) ในการตีความการเรียนรู้ของมนุษย์ การรับรู้และความคาดหวังของการเสริมแรงในอนาคต หรือการลงโทษสามารถเป็นผลที่ยิ่งใหญ่ต่อพฤติกรรมที่เป็นข้อห้ามของบุคคล

4. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมพิจารณาได้ว่า เป็นสะพาน (Bridge) หรือทางผ่าน (Transition) ระหว่างทฤษฎีการเรียนรู้พฤติกรรม (Behaviorist Learning Theories) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญา (Cognitive Learning Theories)

Miller & Dollard (1941, unpagged อ้างถึงใน อ้างถึงใน วรวิฑู มั่นคง, 2551, หน้า 18) นักจิตวิทยาเน้นว่าการที่แต่ละบุคคลเลียนแบบจากตัวแบบนี้ มีองค์ประกอบสำคัญอยู่ 4 ประการ คือ ความต้องการเลียนแบบ (Drive) คือ ตัวเราใด ๆ ก็ตามที่มีพลังมากพอที่จะเร้าให้อินทรีย์เกิดการกระทำขึ้น ตัวเรานี้แบ่งออกเป็น 2 พวก ได้แก่ ตัวเร้าที่เกิดขึ้นจากความต้องการขั้นพื้นฐานของร่างกายเพื่อให้อินทรีย์คงชีวิตอยู่ได้ หรือเรียกว่า “แรงขับปฐมภูมิ” (Secondary Drive) ที่เป็นแรงขับที่ทดแทนแรงขับปฐมภูมิ และเป็นแรงขับที่ทำให้เกิดการแสดงออกที่สังคมยอมรับ

1. สื่อเร้าให้เกิดการเลียนแบบ (Cue) สื่อเร้านี้จะเป็นตัวตัดสินว่า จะมีการสนองตอบอะไรเกิดขึ้น ตอบสนองเมื่อไร และที่ไหนในสถานการณ์ที่มีการเรียนรู้ทางสังคมเกิดขึ้นนั้น สื่อเร้าที่สำคัญที่สุด ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลอื่นในสังคม

2. การตอบสนอง (Response) เป็นการตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งเร้า โดยเริ่มต้นจากการเรียนรู้แบบลองผิดลองถูก แต่เมื่อมีการกระทำของผู้อื่นเป็นตัวอย่างปรากฏให้ลอกเลียนแบบได้แล้วจึงไม่สามารถลองผิดลองถูกแต่เป็นการลอกเลียนแบบ

จากการกระทำของตัวแบบแทน

3. รางวัล (Reward) รางวัลที่ได้รับจะเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจว่าจะมีพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกหรือไม่ และรางวัลยังหมายถึง ความพึงพอใจของผู้ลอกเลียนแบบด้วย

1.2 ทฤษฎีการคบหาสมาคมแตกต่าง (Differential Association theory)

ทฤษฎีของ Sutherland (1940, pp. 1-12 อ้างถึงใน กาญจนนา คุณารักษ์, 2555, หน้า 73-74) มีแนวคิดที่สำคัญว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมเรียนรู้กันได้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม และพฤติกรรมที่แสดงออกมาในลักษณะที่จะเป็นอาชญากรนั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วงระยะเวลาและความสม่ำเสมอในการติดต่อสัมพันธ์ และ Sutherland ได้อธิบายถึงพฤติกรรมทางอาชญากรรมไว้ดังนี้ (อ้างถึงใน กาญจนนา คุณารักษ์, 2555, หน้า 73-74)

1. พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้กันได้คือ

พฤติกรรมทางอาชญากรรมมิใช่เป็นการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์แต่เกิดจากการเรียนรู้และฝึกอบรม บุคคลที่มีได้รับการฝึกอบรมให้ประกอบอาชญากรรม จะไม่ได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

2. พฤติกรรมทางอาชญากรรมเรียนรู้ได้จากบุคคลอื่นโดย

กระบวนการติดต่อกับกระบวนการติดต่อดังกล่าวนี้เป็นได้ทั้งการอบรมสั่งสอนได้พบเห็นหรือรับรู้จากคำบอกเล่าสืบต่อกันมา รวมทั้งการเลียนแบบจากวิธีการต่าง ๆ

3. หลักการสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้มีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม การติดต่อโดยผิวเผินหรือการพบปะชั่วคราวชั่วคราว ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

4. เมื่อมีการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมการเรียนรู้จะประกอบด้วย

4.1 วิธีที่จะประกอบอาชญากรรม ซึ่งจะมีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป

4.2 แรงบันดาลใจ แรงขับเคลื่อนภายใน ความมุ่งหมาย ทศนคติ

5. การเรียนรู้ถึงแรงบันดาลใจและแรงขับเคลื่อนภายในจะเป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติต่อกฎหมายบ้านเมืองในทางที่นิยมชมชอบหรือเป็นปฏิบัติก็ได้ ทั้งนี้เพราะ

ในบางสังคม สมาชิก ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนให้เคารพกฎหมาย ย่อมถือว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นค่านิยมที่จะได้รับการยกย่อง

6. เด็กกระทำความผิดเพราะเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มีความคุ้มค่ามากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งประเด็นนี้ถือว่าเป็นหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้เพราะโดยธรรมชาติแล้ว พฤติกรรมของเด็กจะดีหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่จะนำไปปฏิบัติ บุคคลที่กลายเป็นอาชญากรก็เพราะมีความเกี่ยวข้องและเคยชินต่อพฤติกรรมทางอาชญากรรมจนถูกกลืนหรือถลำตัวเข้าไป

7. ความสัมพันธ์ของความแตกต่าง หมายถึง ความแตกต่างในช่วงระยะเวลาความสม่ำเสมอและลำดับเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางอาชญากรรม หรือพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออาชญากรรม จากการศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น อาจพบว่าพฤติกรรมเกราะจะเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ขณะที่เด็กกำลังพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ถ้าเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของการพัฒนาการและเป็นไปอย่างสม่ำเสมอแล้วพฤติกรรมเกราะก็อาจจะกลายเป็นพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้ในอนาคต ตามกระบวนการในประเด็นนี้ระยะเวลาและความสม่ำเสมอคือระยะเวลาที่เด็กได้รับการปฏิบัติอยู่ในสภาพเลวร้ายนั้น ๆ หรือมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของสังคมอาชญากรรมจนเกิดความเคยชิน และมีพฤติกรรมไม่แตกต่างไปจากเหล่าอาชญากร อาทิเช่น การกระทำที่ผิดกฎหมายหรือมีพฤติกรรมผิดสังคมโดยไม่เกิดความละอายใจ ส่วนลำดับเหตุการณ์นั้นตามกระบวนการนี้หมายถึง ลำดับขั้นตอนการพิจารณาทั้งทางร่างกายและจิตใจในช่วงชีวิตหนึ่งซึ่งจะมีส่วนก่อให้เกิดประสบการณ์และความเคยชินต่อสภาพแวดล้อม

8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรม สัมพันธ์กับแบบของอาชญากรรม และแบบที่ต่อต้านอาชญากรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับกลไกของการเรียนรู้ในทางอื่น ๆ ด้วยกระบวนการนี้หมายความว่า การเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่จำกัดอยู่เพียงกระบวนการของการเลียนแบบเท่านั้น บุคคลที่ถูกล่อลวงหรือชักชวนก็อาจจะเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมได้โดยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมนั้น ๆ

9. พฤติกรรมทางอาชญากรรมเป็นการแสดงออกถึงความต้องการโดยทั่วไป และค่านิยมแต่พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่สามารถอธิบายหรือตัดสินใจได้จากความต้องการ และค่านิยมนั้น ๆ ในขณะที่พฤติกรรมปกติก็เป็นการแสดงออก

ถึงความต้องการและค่านิยมอย่างเดียวกันได้ชี้ให้เห็นว่าพวกขโมยทั้งหลายจะใช้วิถีลักขโมยตัดช่องย่องเบาเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน แต่กรรมกรทำงานด้วยความซื่อสัตย์เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเช่นเดียวกัน ทรัพย์สินหรือเงินเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งในสังคมและเป็นความต้องการโดยทั่ว ๆ ไปของมนุษย์โดยเหตุนี้ค่านิยมและความต้องการจึงไม่สามารถนำมาตัดสินพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้ทฤษฎีของSutherland

อาจจะสรุปสั้น ๆ ได้คือ คนที่กระทำผิดเพราะเรียนรู้พฤติกรรมของอาชญากรจากผู้ที่มีสนิทสนมคุ้นเคยเป็นเวลานานจนผู้ที่เรียนรู้มองเห็นว่าสิ่งผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องเทคนิค แรงจูงใจ วิถีหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง และทัศนคติต่าง ๆ ในการกระทำผิด

1.3 ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory)

ทฤษฎีของ Reckless (1972, unpagged อ้างถึงใน วรวิฑูรย์ มั่นคง, 2551, หน้า 20) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายและพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน การกระทำ ความผิดจะมีกลไกในการควบคุมที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ระบบ คือ

1. ระบบการควบคุมภายใน (Inner Control) เป็นองค์ประกอบของความเป็นตัวเอง self-components หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตัวเองได้ ความอดกลั้น ความคิดที่ใฝ่ดี มีคุณธรรมจิตใจสูงพอจะมองข้ามสิ่งเร้าหรือความชั่วร้าย ความเข้มแข็งของจิตสำนึก ความมีสติสัมปชัญญะความอดทนสูง มีเหตุผล สามารถหาเหตุผลลดความตึงเครียดให้แก่ตนเองได้

2. ระบบการควบคุมภายนอก (Outer Control) หมายถึง สิ่งที่อยู่ภายนอกตัวเรา ทำให้เรารู้สึกว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด สถาบันต่าง ๆ ในสังคมที่คอบเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจให้บุคคลมีแนวประพฤติปฏิบัติ และมีความหวังในชีวิต มีการชี้แนะและมีการใช้ระเบียบวินัยที่มีประสิทธิภาพ เช่น กฎเกณฑ์ ระเบียบ จารีตประเพณี ศีลธรรม การมีเป้าหมายและความมุ่งหวังแห่งชีวิต สภาพสังคมที่มีความหวังและมีเหตุผล คำแนะนำที่ดี วินัยที่มีประสิทธิภาพ โอกาสที่จะได้รับการยอมรับนับถือแรงที่ทำให้คนเราเบี่ยงเบนมี 3 ประการ คือ

1) แรงกดดันทางสังคม (Social Pressures) เช่น ความยากจน การถูกเอารัดเอาเปรียบการขัดแย้ง การทะเลาะเบาะแว้ง ข้อห้ามต่าง ๆ ของสังคม สภาพความเป็นชนกลุ่มน้อย การขาดโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต

2) แรงดึงดูดทางสังคม (Social Pulls) เช่น การสูบบุหรี่ เล่นการพนัน การโฆษณาขายของความเยาว์วัยต่าง ๆ การโฆษณาชวนเชื่อ ความมีเสน่ห์ ความช่วยเหลือ ความสวยงาม

3) ความปรารถนาในใจหรือผลักดัน (Inner Push or Drives) เช่น ความต้องการต่าง ๆ ความวิตกกังวลหรือความอิจฉาริษยา ความผิดหวัง และความรู้สึกที่ตัวเองต่ำต้อย ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์

2. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นและอาชญาวิทยา

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

คำว่า “ความคิดเห็น” (Opinion) ได้มีนักวิชาการให้คำนิยามไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

วัตรภู อัจหาญ (2542, หน้า 8 อ้างถึงใน สุพิน บุญชูวงศ์, 2551, หน้า 31) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็น เป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีผลมาจากความเชื่อ ความคิดและทัศนคติ ซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคล เป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาก่อนที่จะตัดสินใจแสดงออกมา การลงความเห็นอาจจะเป็นไปในลักษณะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่ และปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นต่าง ๆ นั้น ประกอบขึ้นด้วยสิ่งสำคัญ ๆ คือ ความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม

เสกสรร วัฒนพงษ์ (2542, หน้า 141 อ้างถึงใน สุพิน บุญชูวงศ์, 2551, หน้า 31) สรุปไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความเชื่อ ทัศนะ การวินิจฉัย การพิจารณาหรือการประเมินผลอย่างมีรูปแบบ โดยได้รับอิทธิพลมาจากทัศนคติและข้อเท็จจริง ความรู้ที่มีอยู่ของผู้แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ การแสดงความคิดเห็นอาจจะแสดงออกโดยการพูดหรือการเขียนก็ได้

พรนิภา ยันนาคี ชูติมา ศิริจันทร์ ธนันต์ชัย นพแก้ว และบวร บัวขาว (2546, หน้า 142 อ้างถึงใน สุพิน บุญชูวงศ์, 2551, หน้า 31) สรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นสภาพความรู้สึกที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในเวลาใด เวลาหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับมา โดยบุคคลนั้นอาจจะแสดงออกมาทางใดทางหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการพูด ลักษณะท่าทาง หรือไม่แสดงออกเลยก็ได้ จากแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับความคิดเห็นดังกล่าวสรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นการ

แสดงออกด้านความรู้สึกของบุคคล ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีพื้นฐานจากส่วนประกอบต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม

Engle and Shellgrove (1969, p. 36 อ้างถึงใน สุพิน บุญชูวงศ์, 2551, หน้า 30) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกด้านเจตคติที่ออกมาเป็นคำพูด เป็นการสรุปหรือการลงความคิดเห็นโดยอาศัยพื้นฐานความรู้

Maier (1995, unpagged อ้างถึงใน อิทธิพล โปธิ์ทองคำ, 2554, หน้า 18) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของทัศนคติส่วนหนึ่ง และเป็นการแปลความหมายของข้อเท็จจริงอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเป็นการแปลความหมายยอมขึ้นอยู่กับอิทธิพลของทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น

Good (1973, Good, p. 339 อ้างถึงใน อิทธิพล โปธิ์ทองคำ, 2554, หน้า 18) กล่าวว่า ความคิดเห็นความเชื่อ ความคิดหรือการลงความเห็นเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่

2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

ได้มีนักการศึกษาได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นไว้หลายท่าน ดังนี้ ดวงอุมา โสภกา (2551, หน้า 21) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันไว้ ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ

ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่าง ๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น และการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้จากกลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่ และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2. สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ

เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

2.1 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

2.2 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

2.3 การวัดความคิดเห็น

ได้มีนักการศึกษาให้คำจำกัดความการวัดความคิดเห็น ไว้ดังนี้

วัลลภ รัฐนัตรานนท์ (2545, หน้า 102-117 อ้างถึงใน อิทธิพล

โพธิ์ทองคำ, 2554, หน้า 19) ได้เขียนในเอกสารประกอบการเรียนการสอนของคณะ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวัดว่ามาตรวัด เจตคติหรือทัศนคติหรือความคิดเห็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมี 4 วิธี คือ

1. วิธีคิดแบบสเกล วัดความต่างทางศัพท์ (S-D Scale = Semantic Differential Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคุณสมบัติที่มีความหมาย ตรงกันข้าม เช่น ดี-เลว ชยัน-ชู้เกียรติ เป็นต้น

2. วิธีเคิร์ทสเกล (Likert Scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นที่นิยมกันมากที่สุด เพราะเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบ เวลา ผู้ตอบแบบสามารถแสดงทัศนคติในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ โดยยึดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้คะแนน 5 4 3 2 1 หรือ +1 +10 -1 -2 ตามลำดับ

3. วิธีกัทแมนสเกล (Guttman Scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้อย่างต่ำสุดหรือสูงสุด และแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น

4. วิธีเทอร์สโตนสเกล (Thurstone Scale) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัด ออกเป็นปริมาตรแล้วเปรียบเทียบตำแหน่งความคิด หรือทัศนคติไปในทางเดียว และเสมือนว่าเป็น Scale ที่มีช่วงห่างกัน

Best (1977, p. 20 อ้างถึงใน ดวงอุมา โสภา, 2551, หน้า 24) ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะบอกความคิดเห็น ก็คือการแสดงให้เห็นถึงรายละเอียดของคำตอบในแต่ละข้อคำถาม เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะใด

2.4 ประโยชน์ของความคิดเห็น

ได้มีนักการศึกษาให้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับประโยชน์ของความคิดเห็นไว้ดังนี้

Best (1977, p. 20 อ้างถึงใน ดวงอุมา โสภา, 2551, หน้า 24) กล่าวไว้ว่าความคิดเห็นเป็นการสำรวจศึกษาความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดย คำพูด การเขียน การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายต่าง ๆ เพราะจะทำให้สำเร็จบรรลุตามเป้าหมายอย่างแท้จริงแล้ว

2.5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารต่างๆ พบได้ว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้น มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

รัชนี พิทักษ์ญาติ (2546, หน้า 20 อ้างถึงใน พระเอกมร ลีตปนัญญู (คงตางาม), 2553, หน้า 13) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลมากต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นเพราะการศึกษาจะทำให้บุคคลนั้น ๆ มีความรู้เรื่องต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นคนที่มีความรู้มากก็จะมีความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

1.2 ความเชื่อ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในการยอมรับต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอาจแตกต่างกันออกไป เช่น ความเชื่อในการนับถือศาสนา เป็นต้น

1.3 สถานภาพทางสังคม หมายถึง สิทธิและหน้าที่ที่มีต่อผู้อื่น และต่อสังคมหรือกลุ่มเป็นส่วนรวม

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบของงาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 การอบรมของครอบครัว หมายถึง การที่พ่อแม่หรือบุคคลใน

ครอบครัวสั่งสอนโดยตรงหรือทางอ้อม ให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนหรือรับเอาระเบียบวิธี กฎเกณฑ์ค่านิยมต่าง ๆ ที่กลุ่มนั้นได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติ และความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อบุคคลอย่างมาก เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใด หรือสังคมใดก็ต้องยอมรับ และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น และในที่สุดก็มักจะมีความคิดเห็นคล้ายคลึงตามไปกับกลุ่มและสังคมนั้นด้วย

2.3 สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะเป็นสิ่งทีสร้างความคิดทั้งทางด้านบวก และด้านลบ

สรุปได้ว่า การตัดสินใจ ประเมินค่า หรือแสดงทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งเรื่องใดของแต่ละบุคคล ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นจะประกอบปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยแวดล้อม ปัจจัยส่วนบุคคลจะประกอบด้วย ความรู้ ความเชื่อ สถานภาพทางสังคม และประสบการณ์ ปัจจัยแวดล้อมประกอบด้วย ครอบครัว สังคม และสื่อมวลชน

2.6 แนวคิด ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา

แนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาแบ่งตามสำนักอาชญากรรมวิทยาสามารถแบ่งเป็น 3 สำนัก ดังนี้

2.6.1 สำนักอาชญากรรมวิทยาดั้งเดิม (Classical School of Criminology) ตามปรัชญาวิทยาดั้งเดิมนั้นเชื่อว่ามนุษย์มีอิสรภาพในทางความคิด มีเสรีภาพในการเลือกรู้จักคำนวณหาเหตุผล รวมทั้งคำนึงถึงผลได้ผลเสียทางประพฤตินิติปฏิบัติ ดังนั้นมนุษย์จึงต้องรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตน กล่าวคือ แนวคิดของสำนักคลาสสิกนี้ เชื่อว่าคนประกอบอาชญากรรมเนื่องจากมีเจตจำนงเสรี (Free Will) ในการตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกทำอะไรก็ได้ โดยเลือกทำอะไรที่จะทำให้ตนเองได้รับประโยชน์และพอใจ แต่ไม่เลือกทำอะไรให้เกิดความทุกข์และความเจ็บปวดมนุษย์จึงต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง การทำความผิดจึงเกิดจากการเลือกกระทำของเขาเอง เนื่องจากเห็นว่าได้ประโยชน์มากกว่าจึงกล้าเสี่ยงทำผิดและการที่คนประกอบอาชญากรรมเนื่องจากไม่เกรงกลัวกฎหมายหรือการบังคับใช้ อาจเป็นเพราะบทลงโทษไม่มีความรุนแรงเพียงพอ (กฎหมายอ่อนแอ) หรือสามารถหลบเลี่ยงได้ การลงโทษจึงควรมีขึ้นเพื่อป้องกันการกระทำผิดโดยทำให้ผู้กระทำ ความผิดรู้สึกว่าการกระทำผิดก่อให้เกิดความเจ็บปวดและ

ไม่ก่อให้เกิดผลดีเลย เมื่อมนุษย์ได้รับความเจ็บปวดจากการกระทำความผิดมากกว่าได้รับความพอใจแล้ว เขาก็จะหลีกเลี่ยงที่จะกระทำผิด

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าแนวคิดของสำนักอาชญากรรมวิทยาดั้งเดิมเน้นทางด้านอาชญากรรมมากกว่าอาชญากรเน้นการป้องกันอาชญากรรมโดยบัญญัติกฎหมาย และใช้การลงโทษเป็นเครื่องมือในการป้องกันอาชญากรรมหรือข่มขวัญยังยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดขึ้นอีก

2.6.2 สำนักอาชญากรรมวิทยาปฏิฐานนิยม (Positive School of Criminology) มนุษย์ได้ทำการละเมิดกฎหมายเพราะอิทธิพลของปัจจัยทาง ชีวภาพ อรรถภาพ และทางสังคม ทางสำนักเชื่อในเรื่องเกี่ยวกับเจตจำนงกำหนด กล่าวคือ การกระทำของมนุษย์ถูกกำหนดจากปัจจัยต่าง ๆ มนุษย์ไม่สามารถเลือกกระทำได้อย่างอิสระ ใช้เหตุผลในการเลือกแต่มนุษย์ถูกกดดันหลอหลอมจากสิ่งแวดล้อมและปัจจัยต่าง ๆ จนมีบุคลิกภาพที่บกพร่องและหันไปสู่การกระทำผิดดังนั้น การกระทำของมนุษย์เป็นผลมาจากปัจจัยทางชีวภาพและปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ปัจจัยเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์ ดังนั้น การกระทำผิดจึงเกิดจากปัจจัยหลายอย่างร่วมกันด้วย ซึ่งอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล การลงโทษจึงไม่ควรมุ่งเน้นที่การกระทำผิดเป็นหลัก แต่ควรพิจารณาจากสาเหตุที่ทำให้เกิดการกระทำผิดและแก้ไขที่สาเหตุนั้น ก่ออาชญากรรมวิทยาในสำนักนี้ได้พยายามชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำผิดนั้นคือผู้ป่วยที่ต้องการความช่วยเหลือและเอาใจใส่จากสังคมการลงทัณฑ์ และความรับผิดชอบทางศีลธรรมนั้น ควรเปลี่ยนแปลงแทนที่ด้วยการบำบัดรักษาและฟื้นฟูบุคลิกภาพ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือแนวคิดของสำนักปฏิฐานนิยมนี้เชื่อว่าคนประกอบอาชญากรรมเนื่องจากสภาพแวดล้อมเป็นตัวบีบบังคับ (Determinism) ให้ต้องประกอบอาชญากรรม

2.6.3 สำนักอาชญากรรมวิทยาป้องกันสังคม (Social Defense of Criminology) แนวความคิดของสำนักอาชญากรรมวิทยาป้องกันสังคมมีลักษณะเป็นแนวความคิดรวม (Synthesis) ซึ่งกำลังพัฒนาองค์ความรู้โดยทำการรวบรวมทั้งแนวความคิด ทฤษฎีอาชญากรรมวิทยาดั้งเดิมอันเปรียบเสมือนแนวความคิดต้น (Thesis) และอาชญาวิทยาศาสตร์อันจัดเป็นแนวความคิดแย้ง (Anti - Thesis) เข้าด้วยกัน เป้าประสงค์ของสำนักอาชญากรรมวิทยานี้คือ การป้องกันสังคมและบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดความคิดในเรื่องป้องกันสังคมนี้

อรัญ สุวรรณบุปผา (2519, หน้า 144 อ้างถึงใน วรวิธ มั่นคง, หน้า 10) อธิบายว่า การป้องกันสังคมตามแนวความคิดใหม่มีได้จำกัดขอบเขต ดังเช่น แนวความคิดดั้งเดิมที่เน้นถึงการป้องกันสังคมโดยการปราบปรามผู้กระทำผิด หรืออาชญากรด้วยวิธีการลงโทษอย่างรุนแรงเพียงอย่างเดียวแต่ในปัจจุบันกลับมีขอบเขตกว้างขวาง และยึดหลักมนุษยธรรมเป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งพอสรุปได้ ดังนี้

1. ระบบการป้องกันสังคม เป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยมีวัตถุประสงค์ที่คุ้มครองชุมชนให้ปลอดภัยจากอาชญากรรม
2. วัตถุประสงค์ของการป้องกันสังคม คือ การวางระบบควบคุมเพื่อคุ้มครองสังคมวางเงื่อนไข และกำหนดโทษ
3. การป้องกันสังคม สนับสนุนนโยบายการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ซึ่งมีจุดมุ่งหมายต่อการปฏิรูปสังคม เพื่อสร้างสรรค์ผู้กระทำผิดให้ผู้กระทำผิดกลับตนเป็นพลเมืองดีแนวความคิดทางอาชญากรรมวิทยาป้องกันสังคมนี้ มีอิทธิพลต่อการกำหนดมาตรการควบคุมทางสังคม

2.7 การป้องกัน การปราบปรามและการควบคุมอาชญากรรม

2.7.1 การป้องกันอาชญากรรม

การดำเนินการใช้มาตรการทั้งปวงที่อาศัยอำนาจของกฎหมายเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำผิดต่อกฎหมาย และเพื่อมิให้เกิดเหตุร้ายขึ้นจากการกระทำใด ๆ ที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายอาญา ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือผลสำเร็จของงานตามที่ต้องการโดยใช้เวลาและทรัพยากรตามที่กำหนด

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2550, หน้า 28) ได้กล่าวว่าการป้องกันอาชญากรรมนั้น ควรมีการส่งเสริมบทบาทของประชาชนให้มีส่วนร่วมในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมมากขึ้น โดยเน้นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างตำรวจกับประชาชน และชุมชนโดยเฉพาะบทบาทของอาสาสมัครประชาชนในรูปแบบต่าง ๆ และนำเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) มาช่วยในการป้องกันอาชญากรรมอย่างเต็มที่ ทั้งในด้านการติดตามสถานการณ์ เฝ้าระวังรับแจ้งข้อมูล และการสั่งการโดยเครือข่ายระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด

สถานีตำรวจนครบาลบางเขน (ออนไลน์, 2550, ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้กล่าวถึงการป้องกันอาชญากรรม ไว้ดังนี้

1. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานสายตรวจ ให้มีขีด

ความสามารถในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมอย่างเหมาะสมกับสภาพ
 อาชญากรรม สภาพพื้นที่ และสภาพเศรษฐกิจตกต่ำในปัจจุบัน ทั้งนี้การบริหารงานตำรวจ
 จะต้องจัดการอย่างเป็นระบบทั้งในด้านการเตรียมการควบคุมการปฏิบัติงาน และ
 การประเมินผลงาน โดยอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลท้องถิ่น ข้อมูลอาชญากรรมที่ถูกต้องและ
 ทันสมัย

2. กำหนดรูปแบบและแผนการตรวจให้เหมาะสมกับสถานการณ์
 อาชญากรรม สภาพท้องที่ โดยเน้นการกระจายกำลังสายตรวจเข้าไปตรวจตรา รักษาความ
 สงบเรียบร้อยและป้องกันอาชญากรรมให้ครอบคลุมพื้นที่อย่างทั่วถึง ปรับปรุงพัฒนาขีด
 ความสามารถของสายตรวจ ให้เดินทางไปยังที่เกิดเหตุ ได้อย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์
 โดยการปรับปรุงพัฒนาศูนย์วิทยุ สร้างความรู้ความเข้าใจในการแจ้งเหตุของประชาชน
 และความรู้ความเข้าใจในการไปยังสถานที่เกิดเหตุและการปฏิบัติ ณ จุดเกิดเหตุของ
 ตำรวจสายตรวจ

3. เน้นการจัดสายตรวจเดินเท้า ออกตรวจตราย่านชุมชน
 หนาแน่นย่านธุรกิจ ศูนย์การค้า และสถานที่ล่อแหลมต่อการประกอบอาชญากรรม
 เพื่อตรวจตรารักษาความสงบเรียบร้อยและสร้างความอบอุ่นให้แก่ประชาชนมากที่สุด

4. จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแยกหรือจุดสำคัญที่มีประชาชนสัญจร
 ไปมาเป็นจำนวนมากเพื่อเป็นจุดให้บริการรับแจ้งและให้บริการต่าง ๆ แก่ประชาชน อันเป็น
 แนวทางในการเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

5. การป้องกันอาชญากรรมที่กระทำต่อธนาคาร ร้านค้าทอง
 สถาบันการเงิน ร้านค้า และสถานีน้ำมันที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมง โดยเฉพาะการประทุษร้าย
 ต่อทรัพย์สิน โดยการจัดสายตรวจและสมุดตรวจประจำจุดตรวจให้สายตรวจ สายตรวจ
 จราจร และสายสืบผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปลงชื่อตรวจประสานให้มีสัญญาณเตือนภัย
 ระบบโทรทัศน์วงจรปิด และพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำจุดล่อแหลมต่อการเกิด
 อาชญากรรม

6. จัดเจ้าหน้าที่สายตรวจกำหนดมาตรการร่วมกับโรงเรียน
 สถาบันการศึกษา และหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องในการควบคุมความประพฤติของเด็กและ
 เยาวชน มิให้เบี่ยงเบนไปในทางที่ผิดกฎหมาย มั่วสุมเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ก่อเหตุทะเลาะ
 วิวาท ก่อความเดือดร้อนในรูปแบบต่าง ๆ ต่อสังคม เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เด็กและ
 เยาวชน ประพฤติตนเสียหาย อันเป็นผลอนาคตของตนเองและครอบครัว

7. จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจชุมชนสัมพันธ์ แสวงหาความร่วมมือจากประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม และสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างตำรวจกับประชาชน โดยเน้นโครงการสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรมสัมพันธ์ เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในการกิจบางส่วนของตำรวจ ซึ่งอยู่ในวิสัยที่เด็กและเยาวชนจะปฏิบัติได้

8. ควบคุม ตรวจสอบ และกำกับดูแล สถานบริการ ให้ปฏิบัติในกรอบของกฎหมายระเบียบ คำสั่ง นโยบายที่เกี่ยวข้องโดยเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานบริการที่ปล่อยปลະละเลยให้วัยรุ่นเข้าไปมั่วสุมยาเสพติด

9. กวดขันปราบปรามจับกุม แหล่งอบายมุขที่ผิดกฎหมายทุกประเภทอย่างเด็ดขาดและต่อเนื่อง โดยเฉพาะบ่อนการพนัน ตู้ม้าไฟฟ้า ตู้เกม หวยปิงปอง จับยี่กี ฯลฯ และสถานบริการที่ฝ่าฝืนกฎหมาย รวมทั้งโซลาร์ลามกอนาจาร

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพการป้องกันนั้น สามารถทำได้โดยเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารสายตรวจ กำหนดรูปแบบการตรวจให้เหมาะสมกับสถานภาพอาชญากรรม สภาพท้องที่ ออกตรวจตรាយานชุมชน แสวงหาความร่วมมือจากประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม และสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างตำรวจกับประชาชน

2.7.2 การปราบปรามอาชญากรรม

การปฏิบัติงานจะเน้นในเรื่องการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือผลสำเร็จของงานตามที่ต้องการ ซึ่งจุดหมายหลักของการปราบปรามอาชญากรรมคือ การลดปัญหาอาชญากรรม ซึ่งมักจะทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนของประชาชนโดยทั่วไป (อัถนณพ ชูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมร สกกุล, 2555, ไม่ปรากฏเลขหน้า) ประเทศที่ยึดรูปแบบนี้ จะให้ความสำคัญในด้านการปราบปรามอาชญากรรมเพื่อเป็นการประกันเสรีภาพส่วนบุคคล (Human Freedom) และความปลอดภัยส่วนบุคคล ตลอดจนจรรยาบรรณ ด้วยการมุ่งจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมาย (Packer, 1978, unpagged) มีหน่วยงานราชการหลายแห่งได้กล่าวถึง การปราบปรามอาชญากรรมไว้ ดังนี้

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2550, หน้า 28) ได้กล่าวว่า มีการเร่งกวดขันปราบปรามอาชญากรรมพื้นฐานที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันของประชาชนอย่างต่อเนื่อง โดยถือว่าเป็นภารกิจหลักสำคัญที่ต้องสร้างความอบอุ่นใจให้กับประชาชนให้ได้ และยังคงไว้ซึ่งความเข้มข้นในการปราบปรามผู้มีอิทธิพล การค้าแรงงาน การค้ามนุษย์ และการกระทำความผิดต่อเยาวชน เด็ก และสตรี

สถานีตำรวจนครบาลบางเขน (ออนไลน์, 2550, ไม่ปรากฏเลขหน้า)
ได้กล่าวถึงการปราบปรามอาชญากรรมออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. ใช้มาตรการเชิงรุกอย่างเฉียบขาดในการปราบปรามอาชญากรรมโดยเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ และคดีที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนอย่างรุนแรงต่อความสงบสุขของประชาชน
2. ปราบปรามกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมเป็นผู้มีอิทธิพล และกลุ่มมือปืนรับจ้าง ตลอดจนการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธสงคราม วัตถุระเบิด อาวุธปืนและอาวุธร้ายแรงทุกประเภท
3. ปราบปรามอาชญากรรมที่เป็นกระบวนการ และการกระทำผิดของคนร้ายข้ามชาติ เพื่อหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย เข้ามาอาศัยอยู่ในห้องพัก เช่น อพาร์ทเมนท์ ห้องชุด คอนโดมิเนียมต่าง ๆ ในพื้นที่รับผิดชอบ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นส่วนหนึ่งก่ออาชญากรรมร้ายแรงขึ้น เช่น การโจรกรรมธนาคาร ร้านค้าทอง การบังคับปล่อยวางหญิงเพื่อการค้าประเวณี และเน้นการปราบปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากการกระทำของแรงงานต่างชาติ

สถานีตำรวจภูธรจังหวัดจันทบุรี (ออนไลน์, 2557) ได้กล่าวถึงการปราบปรามอาชญากรรม ไว้ดังนี้

- การปราบปรามอาชญากรรมทั่วไป โดยมีแนวทางปฏิบัติดังนี้
1. จัดระบบฐานข้อมูลท้องถิ่นให้เป็นปัจจุบันโดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยแต่ละสถานีมีชุดปฏิบัติการพร้อมเผชิญเหตุต่าง ๆ โดยมีหน่วยปฏิบัติการพิเศษของตำรวจภูธรจังหวัดจันทบุรีเป็นกำลังสนับสนุน และให้มีการซักซ้อมการปฏิบัติเป็นประจำ
 2. การปราบปรามอาชญากรรมในลักษณะเป็นขบวนการเครือข่ายหรือผู้มีอิทธิพล โดยมีแนวทางการปฏิบัติ ดังนี้
 - 2.1 จัดระบบฐานข้อมูลอาชญากรรมในลักษณะเครือข่าย สามารถเชื่อมโยงข้อมูลกันได้ระหว่างหน่วยงานในสังกัด เพื่อนำมาบูรณาการใช้ในการสืบสวนปราบปรามอาชญากรรม
 - 2.2 มียุทธศาสตร์ย่อยด้านการสืบสวนปราบปรามเป็นการเฉพาะเป็นการกรณีไป

2.3 จัดให้มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญ
ทางในการสืบสวนปราบ

สรุปได้ว่า การปราบปรามอาชญากรรม เน้นในเรื่องการจับกุมผู้กระทำ
ผิดมาลงโทษ ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือผลสำเร็จของงานตามที่ต้องการ
ซึ่งจุดหมายหลักของการปราบปรามอาชญากรรมคือ การลดปัญหาอาชญากรรม
โดยคำนึงถึงมาตรฐานและประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัย
และทรัพย์สินของประชาชน ทำให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นและพึงพอใจต่อการปฏิบัติงาน
ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.7.3 การควบคุมอาชญากรรม

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงการควบคุมอาชญากรรม ไว้ดังนี้
พรชัย รัศมีแพทย์ (2549, หน้า 1) ได้กล่าวว่า การควบคุมอาชญากรรม
นั้น อาจจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การควบคุมโดยการขัดเกลาของสังคม
2. การควบคุมโดยใช้ระบบงานยุติธรรม

การควบคุมอาชญากรรมโดยการขัดเกลาทางสังคมนั้นทำได้
โดยอาศัยขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ความเชื่อ ทศนคติ และอุดมคติ ซึ่งได้รับ
การอบรมสั่งสอนมาเป็นระยะเวลายาวนาน ส่วนการควบคุมอาชญากรรมโดยใช้ระบบงาน
ยุติธรรมนั้น จะมีการจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ ขึ้นมา จึงเป็นการตามกระบวนการ ซึ่งใน
กระบวนการยุติธรรม จะประกอบด้วยองค์การต่าง ๆ ของรัฐ ที่มีบทบาทหน้าที่ใน
การอำนวยความยุติธรรม ให้แก่ประชาชนนั้น นอกจากนี้จะต้องทำงานประสานกันระหว่าง
องค์กรแล้ว ก็จะต้องประสานงานกันกับประชาชนอย่างเป็นระบบด้วย

ประยัต จริงจิต (2553, หน้า 7-8) กล่าวว่า ระบบงานควบคุม
อาชญากรรม ได้แก่ ระบบงานที่ว่าด้วยการบังคับใช้กฎหมายการฟ้องร้องดำเนินคดี
การต่อสู้คดี การพิจารณาพิพากษาคดี การชะลอโทษและการแก้ไขฟื้นฟู ผู้ต้องโทษให้กลับ
ตนเป็นพลเมืองดี งานต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ ส่วนใหญ่ที่สุดเป็นงานที่ดำเนินการโดย
หน่วยงานของรัฐ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ต่อการลงโทษ ผู้ฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐ ซึ่งมี
วัตถุประสงค์ต่อการลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐ ดังนั้น ระบบงานควบคุมอาชญากรรมนี้
พอจะแยกออกให้เห็นว่า

1. เป็นระบบงานที่ประกอบด้วยงานมากมายหลายอย่างที่จะต้องทำ

2. งานต่าง ๆ ดังกล่าวจะต้องดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานนั้น ๆ เช่น การบังคับใช้กฎหมาย (สืบสวน สอบสวนและจับกุม) การฟ้องร้องดำเนินคดี และการพิจารณาพิพากษาคดี เป็นต้น

3. การปฏิบัติงานต่าง ๆ ดังกล่าว ยกเว้น หน่วยงาน จะต้องทำโดยหน่วยงานของรัฐ

4. การปฏิบัติงานต่าง ๆ ดังกล่าว จะต้องมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการลงโทษ เจ้าหน้าที่ของระบบงานต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่หน่วยปกครองหรือตำรวจ พนักงานอัยการ หน่วยงานความ ผู้พิพากษา พนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ของเรือนจำ และพนักงานพักการลงโทษ เป็นต้น

ระบบงานยุติธรรมที่เป็นระบบงานควบคุมอาชญากรรมนี้ เป็นระบบงานที่เห็นได้ชัดและเป็นระบบงานที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำวัน ลักษณะของระบบงานควบคุมอาชญากรรมที่สำคัญมี 4 ประการ คือ

1. การควบคุมอาชญากรรม โดยส่วนใหญ่หมายถึง การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมและการต่อสู้กับอาชญากรรม ในการดำเนินการดังกล่าวนี้ ตำรวจ ศาล และหน่วยงานแก้ไขฟื้นฟูต่าง ๆ เป็นเครื่องมือของการควบคุมอย่างเป็นทางการ

2. ควบคุมอาชญากรรมโดยใช้เทคนิคของการลงโทษ ปรามปราม และการควบคุมตัวผู้กระทำผิด ซึ่งโดยสามัญสำนึกดูจะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ ทำได้โดยง่ายและตรงต่อเป้าหมาย นอกจากนี้ ในกรณีเกิดความจำเป็นรีบด่วนมักจะมีผลทำให้ตำรวจและศาลทำงานอย่างรวดเร็วเป็นพิเศษ เช่น ในคดีฆ่าเด็กชาย 3 คน เพื่อชิงทรัพย์เมื่อเร็ว ๆ นี้ตำรวจตามจับกุมผู้กระทำผิดได้เกือบจะทันทีและศาลพิจารณาพิพากษาคดีภายในสัปดาห์ที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น และลงโทษประหารชีวิตจำเลย

3. การจัดรูปงานไปตามโครงสร้างของระบบข้าราชการประจำ คือ กิจกรรมของระบบงานยุติธรรมแต่ละระบบจะดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขาและประสานงานกันโดยแบ่งเขตอำนาจและความรับผิดชอบแต่ละระบบ ด้วยระเบียบข้อบังคับและกฎหมาย ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละหน่วยงานก็จะพยายามทำงานให้ประสานกันเพื่อจุดหมายปลายทางร่วมกัน

4. ความห่างเหินจากชุมชนและประชาชน เป็นลักษณะของระบบงานยุติธรรมระบบนี้ โดยทั่วไปประชาชนจะมองเห็นอาชญากรรมเป็นสิ่งที่ผิดปกติ

และงานของเจ้าหน้าที่ ผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ มักจะได้รับการประเมินผล โดยเฉพาะจากงานที่ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ดำเนินการจากอาชญากร ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้จะยิ่งอยู่ห่างออกไปจากชุมชนยิ่งขึ้น เพราะประชาชนรู้สึกไม่ไว้วางใจในการใช้อำนาจบังคับของเจ้าหน้าที่เหล่านี้ เพราะความเกรงกลัวต่ออำนาจที่กฎหมายให้ไว้ หรือเพราะความลับในระบบงานราชการ

Marshall (1978, pp. 205–208 อ้างถึงใน ชัยณรงค์ พลสวัสดิ์, 2552, หน้า 36–37) ได้กล่าวว่า การควบคุมอาชญากรรมนั้น อาจจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การควบคุมแบบเป็นทางการ (Formal) การควบคุมแบบเป็นทางการจัดระบบหน่วยการจัดปฏิบัติและมาตรฐานในการทำงาน ระบบที่วางนี้แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ แบบที่ตั้งขึ้นโดยเอกชน และแบบที่ตั้งขึ้นโดยรัฐ จะมีการกำหนดกฎเกณฑ์ที่มีลักษณะแบบนามธรรมขึ้นพร้อมทั้งกำหนดเจ้าหน้าที่ เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ราชทัณฑ์ เพื่อทำการตีความข้อกำหนด และนำข้อกำหนดไปใช้เมื่อมีผู้ล่วงละเมิดกฎเกณฑ์ขึ้นก็จะมี การปฏิบัติตามมาอย่างเป็นกระบวนการเพื่อจัดการลงโทษผู้กระทำผิด ในทางตรงข้ามจะมีการให้รางวัลแก่ผู้ที่มาปฏิบัติตามกฎหมายด้วย สิ่งที่น่าประหลาดก็คือว่า หน่วยงานที่ไม่ใช่ราชการ เช่น หน่วยงานธุรกิจเอกชน ตลอดจนทั้งหน่วยงานทางศาสนา หน่วยงานอาชีพ หรือ หน่วยงานทางสังคมอื่น ๆ จะเน้นการให้รางวัลมากกว่าการลงโทษ และเป็นการตรงกันข้ามกับการควบคุมของรัฐที่เน้นการลงโทษในหน่วยงานธุรกิจเอกชนนั้น

การควบคุมอาชญากรรมแบบเป็นทางการที่สำคัญคือ การควบคุมโดยรัฐซึ่งต้องอาศัยสถาบันในทางการเมือง และสถาบันในทางกฎหมาย การควบคุมโดยรัฐนี้จะเน้นการลงโทษมากกว่ารางวัล ประชาชนคนใดก็ตามในช่วงชีวิตของเขาได้ปฏิบัติตามกฎหมายมาอย่างดี ดูเหมือนว่าจะไม่ได้รับรางวัลอะไร อย่างไรก็ตาม การกระทำที่ดีไว้นั้นก็มีผลดีได้เหมือนกัน

2. การควบคุมแบบไม่เป็นทางการ (Informal) การควบคุมอาชญากรรมแบบไม่เป็นทางการ ดำเนินไปโดยอาศัยขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ทศนคติ อุดมคติ สิ่งเหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล พฤติกรรมในการควบคุมจะแสดงออกมาในรูปของการนิเทศ การดูค่า การเยาะเย้ยถากถาง การวิพากษ์วิจารณ์ การสรรเสริญเยินยอ การยอมรับหรือการไม่ยอมรับ การแสดงออกทางอารมณ์แบบต่าง ๆ การให้ความรักหรือการปฏิเสธความรัก เป็นต้น พฤติกรรมเช่นนี้ได้รับการเรียนรู้ จากการร่วมกิจกรรมระหว่างกันและกัน แต่ก็ถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่สำคัญที่จะป้องกันการกระทำผิดกฎหมายได้

อย่างไรก็ตาม การควบคุมแบบไม่เป็นทางการมักจะไม่ค่อยมีประสิทธิภาพ ในสังคมเมือง เพราะคนอยู่กันแบบตัวใครตัวมัน เมื่อเป็นดังนี้ จึงเป็นภาระหนักของรัฐ ที่จะเข้าไปจัดการควบคุมแบบเป็นทางการต่อไป

สรุปได้ว่า การควบคุมอาชญากรรมนั้น สามารถจำแนกออกได้เป็นสองประเภท ได้แก่ การควบคุมโดยการขัดเกลาทางสังคม โดยจะมีการกำหนดกฎเกณฑ์ที่มีลักษณะแบบนามธรรมขึ้น พร้อมทั้งกำหนดเจ้าหน้าที่ เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์ เพื่อทำการตีความข้อกำหนดและนำข้อกำหนดไปใช้เมื่อมีผู้ล่วงละเมิดกฎเกณฑ์ขึ้นก็จะมีการปฏิบัติตามมาอย่างเป็นกระบวนการเพื่อจัดการลงโทษผู้กระทำผิดและการควบคุมโดยระบบงานยุติธรรมจะดำเนินไปโดยอาศัยขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ทัศนคติ และอุดมคติ สิ่งเหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล

สรุปได้ว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรมนั้น จะต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชนเป็นส่วนสำคัญ และต้องดำเนินการในการป้องกันปราบปราม และควบคุมอาชญากรรมควบคู่กันไป ควรมีการส่งเสริมบทบาทของประชาชนให้มีส่วนร่วมในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมให้มากยิ่งขึ้น และนำเทคโนโลยีสารสนเทศ มาช่วยในการป้องกันอาชญากรรมอย่างเต็มที่ และมีการจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ และใช้มาตรการขัดเกลาทางสังคม โดยอาศัยขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ความเชื่อ ทัศนคติ และอุดมคติ ซึ่งได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นระยะเวลายาวนาน ส่วนการควบคุมอาชญากรรมโดยใช้ระบบงานยุติธรรม

2.8 การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.8.1 หน้าที่และความรับผิดชอบของตำรวจ

หน้าที่และความรับผิดชอบของตำรวจนั้น มีผู้กล่าวว่า ตำรวจมีหน้าที่มากมายครอบคลุมแทบทุกสิ่งทุกอย่างในสังคม แต่หน้าที่หลักก็คือการบังคับใช้กฎหมาย และรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 ตำรวจเป็นหน่วยงานที่มีการกิจและอำนาจหน้าที่ในอนุ 3 ตามมาตรา 6 พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 บัญญัติว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นส่วนราชการ มีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี และมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1. รักษาความปลอดภัยสำหรับองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ พระบรมวงศานุวงศ์ ผู้แทนพระองค์ พระราชอาคันตุกะ
2. ดูแลควบคุมและกำกับการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
3. ป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางอาญา
4. รักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยของประชาชน และความมั่นคงของราชอาณาจักร
5. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของข้าราชการตำรวจ หรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
6. ช่วยเหลือการพัฒนาประเทศ ตามที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย
7. ปฏิบัติการอื่นใดเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้การปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตาม (1) (2) (3) (4) หรือ (5) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547, 2547, หน้า 3)

จากอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของตำรวจ กล่าวโดยสรุป เห็นได้ว่าการปฏิบัติหน้าที่หลักคือการรักษาความปลอดภัยสำหรับองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี และพระบรมวงศานุวงศ์ การรักษาความสงบการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชน และการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่ต้องมีการออกตรวจตราในพื้นที่ให้ครอบคลุมพื้นที่ที่รับผิดชอบ การหาข้อมูลข่าวสาร การแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้การทำงานในด้านการป้องกันและปราบปรามมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตลอด ทำให้การปฏิบัติงานของตำรวจบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ในการบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชน

2.8.2 ภารกิจของเจ้าหน้าที่สายตรวจ

การให้บริการประชาชนเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาความสงบเรียบร้อยตำรวจสายตรวจจะต้องคำนึงเสมอว่าการให้บริการแก่ประชาชนนั้นจะต้องไม่กระทบต่อภารกิจหลักคือปฏิบัติหน้าที่ตำรวจสายตรวจเพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อย

ปุระชัย เปี่ยมสมบุรณ์ (2536, หน้า 15 อ้างถึงใน ประสาท กัลยาเลิศ, 2555, หน้า 27-28) ได้กล่าวถึงภารกิจตำรวจไทยว่าหน้าที่โดยทั่ว ๆ ไป คือ

1. การรักษาความสงบเรียบร้อยทั้งภายนอกและภายใน เพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน

2. รักษากฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำผิดทางอาญา
3. บำบัดทุกข์ บำรุงสุขแก่ประชาชน
4. ดูแลรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ

บัณฑิต สิงห์ศิลารักษ์ (2536, หน้า 15 อ้างถึงใน ไมตรี เศษไถ, 2550, หน้า 26) ได้กล่าวเกี่ยวกับภารกิจของตำรวจว่า ภารกิจของเป็นกลไกควบคุมสังคมอย่างหนึ่งที่ได้ให้การดำรงอยู่ของสังคมมีความสงบสุข ปลอดภัย ตามความหมายที่ว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2553, หน้า 4-6) ได้กล่าวถึงภารกิจของตำรวจไว้ 4 ภารกิจ ดังนี้

1. การปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา การปฏิบัติตามแผนการตรวจ
2. การรับแจ้งเหตุ จากปากคำของประชาชนโดยตรงหรือจากโทรศัพท์มือถือ เครื่องมือสื่อสาร วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ โดยจะต้องไปยังที่เกิดเหตุโดยเร็ว
3. การจัดการกับคำร้องทุกข์ ผู้เสียหายจะร้องทุกข์กับตำรวจสายตรวจก็ได้ หากผู้ร้องทุกข์ มีหนังสือร้องทุกข์ สายตรวจจะต้องจัดการนำส่งพนักงานสอบสวน หากผู้เสียหายร้องทุกข์ด้วยปากคำให้สายตรวจรีบจัดการให้ผู้เสียหายไปพบพนักงานสอบสวนหรือสายตรวจอาจจะจดบันทึกแล้วรีบส่งให้พนักงานสอบสวน
4. อำนาจในการจับ

4.1 สายตรวจมีอำนาจจับได้ดังต่อไปนี้

4.1.1 จับกุมบุคคลตามหมายจับ นอกจากหมายจับ ต้นฉบับแล้ว เอกสารหรือหลักฐาน ดังต่อไปนี้ก็สามารถดำเนินการจับได้ สำเนาหมายจับที่ได้รับรองว่าถูกต้องแล้ว โทรเลขแจ้งว่าได้ออกหมายจับแล้ว สำเนาหมายจับที่ส่งโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น

4.1.2 จับบุคคลที่ได้กระทำผิดซึ่งหน้าสายตรวจ (เห็นกำลังกระทำหรือพบในอาการใดซึ่งแทบจะไม่มีเวลาสงสัยเลยว่า เขาได้กระทำผิดมาแล้วสด ๆ)

4.1.3 จับบุคคลเมื่อสายตรวจพบบุคคลนั้นมีพฤติกรรมอันควร

สงสัยน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินผู้อื่น โดยมีเครื่องมือ อาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่นอันสามารถใช้ในการกระทำผิด

4.1.4 จับบุคคลที่มีพยานหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลนั้น น่าจะได้กระทำความผิดอาญาและมีเหตุอันเชื่อได้ว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับ พยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น อันเป็นเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นได้ แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้

4.1.5 จับผู้ต้องหา (บุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด) แต่ยังมีได้ พ้องต่อศาล) หรือจำเลย (บุคคลซึ่งถูกฟ้องศาลแล้ว โดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด) ที่สายตรวจ พบว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนีในระหว่างถูกปล่อยตัวชั่วคราว

สรุปได้ว่า ภารกิจอำนาจหน้าที่ของตำรวจสายตรวจ เป็นภารกิจ ส่วนหนึ่งในการรักษาความสงบเรียบร้อยความปลอดภัยของประชาชน รักษากฎหมายที่ เกี่ยวกับการกระทำผิดทางอาญา ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

2.8.3 อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในสถานีตำรวจ

ปัจจุบัน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2558, หน้า 7-8) ได้ยึดถือการจัด อำนาจหน้าที่และกรอบอัตรากำลังของสถานีตำรวจ ให้สอดคล้องกับคำสั่งสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติโดยมอบหมายงานทั้ง 5 งาน ให้ข้าราชการ ตำรวจในสถานีรับผิดชอบ ดังนี้

1. งานอำนวยการ

ทำหน้าที่เป็นกลไกของหัวหน้าสถานีในการอำนวยการบริหารปัจจัย การบริหารทั้งหลายและจัดการภารกิจของสถานีตำรวจให้บรรลุเป้าหมายประสิทธิภาพ ได้แก่ งานรวบรวมสถิติข้อมูลข่าวสารในสถานี แล้วนำมาทำการวิเคราะห์หาสาเหตุของ ปัญหาเพื่อเสนอหัวหน้าพิจารณาสั่งการให้ฝ่ายต่าง ๆ นำไปทำการวางแผนและหาทาง แก้ไขปรับปรุงให้ตรงกับปัญหาที่แท้จริง ตลอดจนกำกับดูแล และประสานการปฏิบัติงาน ของทุกฝ่ายให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุเป้าหมายที่กำหนด

2. งานสอบสวน

เป้าหมายที่สำคัญของงานสอบสวน คือ การอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ในคดีอาญาให้กับประชาชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องของทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้เสียหาย หรือฝ่าย ผู้ต้องหาที่ตามโดยพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนรัฐ และยังเป็นเจ้าพนักงานของ รัฐในเบื้องต้นที่มีโอกาสสัมผัสกับปัญหาที่แท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อระบบการอำนวย

ความยุติธรรมในคดีอาญาต่างประเทศเป็นระบบผสมระหว่างระบบกล่าวหา ซึ่งต้นแบบคือประเทศอังกฤษกับระบบไต่สวน ซึ่งเป็นหลักการรัฐเท่านั้นที่จะมีสิทธิดำเนินคดีอาญาได้ โดยใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศทวีปยุโรป ดังนั้นการพิจารณาคดีอาญาศาลไทยจึงโน้มเอียงไปอังกฤษ คือเป็นการนำเสนอพยานหลักฐานมาต่อสู้กันระหว่างโจทก์กับจำเลย โดยศาลวางตนเป็นกลางและคอยควบคุมการนำเสนอพยานหลักฐานของทั้ง 2 ฝ่าย ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

ดังนั้น พนักงานสอบสวนก็ควรจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับศาลด้วยการวางตนเป็นกลางและยับยั้งความยุติธรรมให้กับคู่กรณีทุกฝ่าย จึงจะเป็นที่พึงของประชาชนที่ได้รับความทุกข์ยากเดือดร้อน นอกจากนี้ยังต้องอำนวยความสะดวกแก่คู่กรณีรวมทั้งพยานด้วย เช่น การเยี่ยมผู้ต้องหา การให้ประกันตัว การรับคำร้องทุกข์ การสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานก็ควรจะทำโดยเร็ว เพื่อให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปโดยเร็วเช่นกัน และหากมีโอกาสก็ควรจะให้ความรู้ทางด้านกฎหมายแก่ประชาชน ด้วยการอธิบายให้ผู้ที่มาแจ้งความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่พิจารณาแล้วว่าเป็นคดีแพ่ง

3. สายงานสืบสวน จับกุมผู้กระทำผิด ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นอกเครื่องแบบ ทั้งการสืบสวนหาข่าวก่อนเกิดเหตุ การสืบสวนรวบรวมพยานหลักฐานขณะเกิดเหตุ และการติดตามผู้กระทำผิด หลังเกิดเหตุ ตามปกติ จะปฏิบัติหน้าที่นอกเครื่องแบบ เพื่อที่จะแฝงตัวให้กลมกลืนกับประชาชนทั่วไป หาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการสืบสวนหาข่าว และเพื่อความคล่องตัวในการติดตามจับกุมผู้กระทำผิด ภารกิจหลักที่สำคัญของเจ้าหน้าที่สืบสวน ซึ่งมักจะมองว่าไม่มีความสำคัญ คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลท้องถิ่น ข้อมูลบุคคลสำคัญ สถานที่สำคัญ ตลอดจนข้อมูลบุคคลพันโทษ ข้อมูลบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือเสี่ยงต่อการกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งคือ การสืบสวนก่อนเกิดเหตุ นั่นเอง การจัดเก็บข้อมูลท้องถิ่น หรือการเชื่อมโยงข้อมูลกับฐานของข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือหน่วยอื่น ประกอบกับการใช้เครื่องมืออุปกรณ์เทคโนโลยี จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการสืบสวนติดตามจับกุมผู้กระทำผิด หรือมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับอาชญากรรมสมัยใหม่ขึ้น

4. งานจราจร มีภารกิจหลักในการอำนวยความสะดวก จัดการจราจรควบคุม บังคับใช้กฎหมายจราจร ซึ่งบริหารงานตามโครงการ “โรงพักเพื่อประชาชน” นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ยังมีภารกิจในการจัดฝึกอบรม อาสาจราจร

นักเรียน นักศึกษา เพื่อให้มีขีดความสามารถในการเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน จัดการจราจรในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษาของตนได้ ในยามปกติ หรือให้ความช่วยเหลือจัดการจราจร เมื่อมีริ้วขบวน งานเทศกาล งานประเพณีต่าง ๆ และยังคงต้องปฏิบัติหน้าที่สายตรวจ เพื่อสนับสนุนการตรวจรักษาความสงบเรียบร้อย ร้านทอง ธนาคาร สถาบันการเงินในเขตชุมชน เสริมให้กับสายตรวจจรดยนต์ รถจักรยานยนต์ อีกด้วย ถึงแม้ว่าภารกิจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร โดยหลักแล้วจะเป็นงานให้บริการแต่ภารกิจสำคัญที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ซึ่งปฏิบัติงานด้านการจราจร ต้องถือเป็นภารกิจที่หนักหน่วง นั่นคือ การบังคับใช้กฎหมายจราจร อาทิ กฎหมายสวมหมวกนิรภัยหรือหมวกกันน็อค การใช้เข็มขัดนิรภัย ที่จำเป็นจะต้องบังคับการใช้ให้เป็นไปตามกฎหมายบ้านเมือง โดยมีดุลยพินิจในการว่ากล่าวตักเตือน และเปรียบเทียบปรับ การปฏิบัติงานทั่วไป จึงมีโอกาสกระทบกระทั่งกับผู้ใช้รถใช้ถนน ซึ่งมักจะกระทำผิดกฎหมายจราจรบ่อยครั้ง และเกิดการต่อรองกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร อันนำไปสู่การรับสินบน และการทุจริตของเจ้าพนักงาน ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาสายจราจร ต้องถือเป็นภารกิจสำคัญ ในการสร้างคุณธรรม และปลูกจิตสำนึก ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรทุกคน

5. งานป้องกันปราบปราม ทำหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดโดยควบคุมการปฏิบัติหน้าที่หลัก ด้านการป้องกัน รักษาความสงบเรียบร้อย คือ งานสายตรวจจรดยนต์และงานสายตรวจรถจักรยานยนต์ หรือ ชุดสมีง นอกจากนี้ งานป้องกันปราบปราม ยังมีภารกิจในการฝึกอบรม ควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของ สายตรวจตำบล สายตรวจประจำเขตงาน ศูนย์บริการประชาชน ตำรวจชุมชนประจำตำบล (ตชต.) และราษฎรอาสาสายตรวจประชาชนรวมถึงงานชุมชนและมวลชนสัมพันธ์

สรุปได้ว่า อำนาจหน้าที่และหน้าที่รับผิดชอบในสถานีตำรวจ สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติโดยมอบหมายงานทำหน้าที่เป็นกลไกการบริหารงานทั้งหลายและจัดการภารกิจของสถานีตำรวจให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ 5 สายงาน ให้ข้าราชการตำรวจในสถานีรับผิดชอบ

2.8.4 คุณสมบัติที่พึงประสงค์และความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติในยุคการปฏิรูปและพัฒนาระบบราชการไทย กอปรกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง จำเป็นที่จะต้องปรับตัวในการกำหนดแนวทางการปฏิบัติตามหน้าที่ความรับผิดชอบและ

ภารกิจที่ได้รับมอบหมาย โดยยึดถือประสิทธิภาพและความสำเร็จของงานเป็นหลัก เพื่อให้
เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ มีประสิทธิภาพและเกิด
ความคุ้มค่า โดยการปฏิบัติทั้งปวงจะต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5)
พ.ศ.2545 พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 พระราชกฤษฎีกาว่า
ด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546 และพระราชบัญญัติ
ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547

สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงกำหนดนโยบายเร่งด่วนให้ข้าราชการตำรวจ
ทุกคนถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดเพื่อเน้นความประพฤติและอุดมการณ์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
รวม 4 ประการ ดังนี้

1. การปรับปรุงองค์กรและการบริหาร

1.1 ปรับปรุงโครงสร้างและพัฒนาระบบการบริหารงานทุก

ระดับให้มีความทันสมัย และเป็นสากลเพื่อรองรับกับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยให้มีความ
เชื่อมโยงในการบูรณาการระหว่างตำรวจท้องที่ (Area) กับหน่วยงานเฉพาะหน้าที่
(Function) และหน่วยงานอื่นของรัฐโดยให้มีสายการบังคับบัญชาที่สั้น (Flat Organization)
รวมทั้งการให้ความสำคัญกับสายงานอำนาจการ เพื่อให้มีความพร้อมที่จะต้องรับผิดชอบ
ตามโครงสร้างใหม่

1.2 บริหารงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมือง ที่ดี (Good Governance) โดยกระจายอำนาจทางการบริหารทรัพยากรและการตัดสินใจสู่ หน่วยปฏิบัติให้มากที่สุด และส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารงานกับ หน่วยงานตำรวจทุกระดับเพื่อสร้างความเชื่อศรัทธาให้กับองค์กรมากยิ่งขึ้น

1.3 พัฒนางานการศึกษาด้านความรู้ความสามารถในวิชาชีพ ตำรวจและฝึกอบรมให้กว้างขวางและเข้มข้นเป็นรากฐานของวิชาชีพของตำรวจ อย่างแท้จริง สอดคล้องกับความต้องการในการสร้างข้าราชการตำรวจ มืออาชีพ และ การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งปรับทัศนคติและวัฒนธรรมในการทำงานให้เป็น ตำรวจที่ดี มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

1.4 ให้มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อการผนึกกำลังในการแก้ไขปัญหาของประชาชนและ ประเทศชาติ

2. การทำสงครามกับคอร์รัปชันทุกรูปแบบ

2.1 กำจัดบุคลากรที่เลื่อม แอบแฝง แสวงหาผลประโยชน์จากองค์กรและการปฏิบัติหน้าที่ พร้อมสร้างจิตสำนึกและค่านิยมของข้าราชการตำรวจในการต่อต้านและร่วมมือกันปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน

2.2 ปรับปรุงระบบงานและพัฒนาบุคลากรให้พร้อมรับการประเมินและตรวจสอบในด้านความเที่ยงธรรมและโปร่งใสจากทุกหน่วยงาน

2.3 ดำเนินการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการตามอำนาจหน้าที่ และให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในภาพรวม โดยยึดหลักกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับอย่างเคร่งครัด

2.4 จัดหาสวัสดิการและค่าตอบแทนให้กับข้าราชการตำรวจอย่างเหมาะสมและทั่วถึง และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการดำรงชีพให้อยู่ในความพอดีตามรูปแบบเศรษฐกิจพอเพียง มีความเรียบง่าย ประหยัด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินฐานะ

2.5 ปลุกฝังให้ข้าราชการตำรวจดำรงชีวิต โดยยึดหลักคุณธรรม 4 ประการ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแก่ประชาชนชาวไทยในคราวสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี อันได้แก่ การรักษาความสัจ การรู้จักข่มใจตนเอง การอดทน อดกลั้น และรู้จักละวางความชั่ว โดยผู้บังคับบัญชาทุกระดับจะต้องประพฤติให้เป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ใต้บังคับบัญชา

3. การทำให้ตำรวจเป็นที่พึ่งของประชาชน

3.1 ให้บริการประชาชนตามโครงการพัฒนาสถานีตำรวจเพื่อประชาชนอย่างจริงจัง เป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง โดยปรับปรุงการบริการให้เป็นในลักษณะมืออาชีพ ยึดถือประชาชนเป็นศูนย์กลางหรือลูกค้าคนสำคัญ จัดให้มีการบริการเสร็จสิ้น ณ จุดให้บริการ (One Stop / Contact Service) และสร้างจิตสำนึกข้าราชการตำรวจให้มีการบริการด้วยความเต็มใจ (Service Mind) ยิ้มแย้มแจ่มใส รวดเร็ว เสมอภาค โปร่งใสและเป็นธรรม

3.2 เพื่อประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยใช้ยุทธศาสตร์การป้องกันนำการปราบปราม ด้วยการพัฒนางานการข่าว งานชุมชน และมวลชนสัมพันธ์เพื่อแสวงหาความร่วมมือจากประชาชนและเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมกับการปฏิบัติงานของตำรวจในทุกพื้นที่ และเน้นให้มีการติดตามประเมินผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติงานด้านการป้องกันหรือประเมินผลในเชิงคุณภาพ โดยเฉพาะ

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่สัมผัสกับประชาชนมากที่สุด จะต้องได้รับการประเมินผล การปฏิบัติเป็นประจำทุกเดือน

3.3 ดำเนินการทำสงครามยาเสพติดภายในอำนาจหน้าที่ความ รับผิดชอบ โดยดำเนินการในเชิงรุกเพื่อ “สร้างพลังแผ่นดิน” ทั้งการป้องกันปราบปราม บำบัดรักษา และฟื้นฟู ตามนโยบายของรัฐบาลให้บังเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมในระดับ ปฏิบัติ เน้นการแสวงหาความร่วมมือจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและองค์กรเอกชนให้เข้ามามี ส่วนร่วมในการสร้างกระแสต่อต้านยาเสพติด

3.4 ดำเนินการปราบปรามผู้มีอิทธิพลรวมถึงเครือข่ายและ ผู้สนับสนุนการกระทำความผิดในทุกพื้นที่ของประเทศไทย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มี พฤติกรรมเกี่ยวข้องอย่างเฉียบขาดเพื่อให้ประชาชนได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย อย่างเท่าเทียมกัน และเกิดความสงบสุขของสังคม

3.5 ดำเนินการแก้ไขปัญหาคาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดน ภาคใต้ โดยน้อมนำพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระราชเสาวนีย์ ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถมาเป็นแนวทางในการสร้างความเข้าใจปัญหา และเข้าถึงประชาชนให้ได้รับความเป็นธรรม เพื่อให้ปัญหาในภาพรวมยุติโดยเร็วที่สุดและ เสริมสร้างการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขภายใต้กฎหมายและบนเอกลักษณ์เฉพาะของศาสนา และวัฒนธรรมที่หลากหลาย รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในแนวทางการแก้ปัญหาด้วยสันติ วิธี โดยใช้หลักนิติศาสตร์ควบคู่กับหลักรัฐศาสตร์อย่างบูรณาการ เพื่อความสงบเรียบร้อย และผาสุกของประชาชนชาวไทย

3.6 สนับสนุนนโยบายจัดระเบียบสังคมของรัฐบาล โดย กวดขัน ปราบปรามสถานบริการและสถานประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

4. การบังคับใช้กฎหมายอย่างเสมอภาค

4.1 ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพพนักงานสอบสวนให้มีคุณธรรม จรรยาบรรณ และความเป็นวิชาชีพการสอบสวน เพื่อให้สามารถบริการประชาชนให้ได้รับ ความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม

4.2 ปรับปรุงและพัฒนาระบบการบริหารงานสืบสวน สอบสวน งานวิทยาการเทคโนโลยี และนิติวิทยาศาสตร์ ให้มีความเชี่ยวชาญ ทันสมัย และมี ประสิทธิภาพ อีกทั้งให้มีการยกระดับความร่วมมือระหว่างองค์กรหรือหน่วยงานอื่นที่ เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม

4.3 ปลุกจิตสำนึกให้ข้าราชการตำรวจ ได้มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ไม่ปล่อยปละละเลย หรือเลือกปฏิบัติเฉพาะกลุ่มบุคคลหรือช่วงเวลา เพื่อความสงบเรียบร้อยของสังคม และส่งเสริมให้ประชาชนได้มีการสร้างวินัยอย่างยั่งยืนต่อไป การดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของตำรวจทุกนาย ให้ยึดถือนโยบายนี้เป็นกรอบในการกำหนดรายละเอียดแนวทางการปฏิบัติ เพื่อให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมอย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากงานปกติประจำ ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะต้องกำกับ ดูแล ควบคุม ใต้บังคับบัญชา ในทุกระดับอย่างใกล้ชิด รวมทั้งจะต้องติดตามผลการปฏิบัติและปรับแนวทางให้เหมาะสมกับสถานการณ์เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชนและเกิดผลสัมฤทธิ์ มีประสิทธิภาพและคุ้มค่าต่อไป

จากอำนาจหน้าที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 เป็นสิ่งที่ข้าราชการตำรวจทุกนายจะต้องยึดถือและปฏิบัติอย่างเคร่งครัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินงานทั้งปวง เพื่อเทิดทูนไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการธำรงไว้ซึ่งการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ตลอดจนจรรยาบรรณและนำแนวทางตามพระกระแสพระราชดำรัสและโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริไปสู่การปฏิบัติให้บังเกิดผลตามพระราชประสงค์อย่างจริงจัง นอกจากนั้นจะต้องปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาและดำเนินการตอบสนองนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลในเรื่องการก่อความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ยาเสพติด การทุจริตคอร์รัปชัน การกวาดล้างผู้มีอิทธิพล การจัดระเบียบสังคม แรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย การลักลอบค้ามนุษย์ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ และการเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็ง

คำว่าตำรวจ มาจากคำว่า “ตรวจ” ซึ่งหมายถึง การตรวจตรารักษาความสงบ ให้ความคุ้มครองดูแลความปลอดภัยแก่สังคม ซึ่งมีประวัติความเป็นมาโดยย่อคือเมื่อ พ.ศ.2403 ล้นเกล้ารัชกาลที่ 4 เห็นว่า โจรผู้ร้ายมักก่อความสงบแก่ราษฎร ลำพังข้าราชการกรมเมือง มีอาจะระงับเหตุการณ์ไม่สงบเรียบร้อยลงได้ง่าย จึงทรงจัดตั้งกองโปลิส (Polis) หรือกองตำรวจขึ้นตามแบบอย่างสิงคโปร์ และอินเดีย ซึ่งก็ยังคงอยู่ในเมืองหลวง จนกระทั่งมาถึงรัชกาลที่ 5 ใน พ.ศ. 2440 จึงมีการจัดตั้งกรมตำรวจภูธร และมีการจัดตั้งกองตำรวจภูธรมณฑลต่าง ๆ ตามหัวเมือง เพื่อดูแลความปลอดภัยแก่ประชาชน ป้องกันและปราบปรามโจรผู้ร้ายรวมทั้งรักษาพระราชอาณาเขต ซึ่งมีการปฏิบัติลักษณะคล้ายทหาร ต่อมาในรัชกาลที่ 6 เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2457 จึงมีประกาศพระบรมราช

โครงการให้รวมกรมพลตระเวนซึ่งรับผิดชอบเขตมณฑลกรุงเทพฯ เข้ากับกรมตำรวจภูธร
สังกัดกระทรวงมหาดไทย กรมตำรวจจึงเจริญก้าวหน้ามาตามลำดับ

ปัจจุบันในโลกยุคโลกาภิวัตน์ การปฏิบัติงานและการปฏิบัติตัวของ
ตำรวจจึงถูกตรวจสอบอย่างเข้มงวด ทุกอย่างจะต้องโปร่งใส จึงเป็นการถูกต้องแล้วที่
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พยายามจัดทำโครงการต่าง ๆ ที่ดึงเอาประชาชนทุกสาขาอาชีพ
เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในการบริหารงาน และรับฟังความคิดเห็นของ
ประชาชนมาปฏิบัติ และให้ความสำคัญในการพัฒนาสถานีตำรวจให้เป็นที่พึงของประชาชน
ได้อย่างแท้จริงมากกว่าในอดีต เพราะหากสถานีตำรวจอยู่ในหัวใจของประชาชนได้แล้ว
นั่นย่อมหมายความว่าภาพพจน์ที่ดี ความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนต่อตำรวจจะกลับคืน
มาจากที่มีตำรวจเลว ๆ บางนายได้กระทำไว้ ความร่วมมือของประชาชนในการแจ้ง
ข่าวสารเบาะแสอาชญากรรมต่าง ๆ ก็จะมีหลังไหลเข้ามา ทำให้ง่ายในการปฏิบัติหน้าที่ของ
ตำรวจ จากการที่ผู้เขียนรับราชการตำรวจมานานประมาณ 25 ปี และอยู่ใกล้ชิดประชาชน
ในพื้นที่ตลอดระยะเวลา 20 ปีเศษ พอจะสรุปเป็นข้อ ๆ ถึงตำรวจที่ดี มีคุณภาพ
ที่ประชาชนต้องการ ได้ดังนี้

1. การครองตนของตำรวจ ต้องเป็นคนดี มีศีลธรรม มีคุณธรรม
ใช้ชีวิตอย่างสมถะ เรียบง่าย ตามฐานะานุรูป ไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย
2. มีจิตวิญญาณความเป็นตำรวจที่จะคอยพิทักษ์รับใช้ประชาชน
อย่างแท้จริง และมีความเที่ยงธรรม ตรงไปตรงมาในการปฏิบัติหน้าที่ มีความกระตือรือร้น
ที่จะช่วยเหลือแก่ประชาชนผู้เดือดร้อน แม้บางเรื่องไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตำรวจ
ก็ตาม
3. การต้อนรับขับสู้ประชาชนด้วยมิตรไมตรี การพูดจากับประชาชน
ทุกฝ่าย ไม่ว่าจะฝ่ายผู้เสียหายหรือฝ่ายผู้ต้องหา จะต้องกระทำด้วยวาจาที่สุภาพ
ไพเราะ มีหางเสียง ไม่ตะคอกและไม่ใช้อารมณ์ แต่จะต้องใช้เหตุผลในการอธิบายความ
4. การรื้อดไถ การฉ้อราษฎร์บังหลวง การรับส่วยหรือผลประโยชน์
ที่มีควรได้ จะต้องน้อยลง และหมดไปในที่สุด
5. เป็นตำรวจที่ทันสมัย ทันเหตุการณ์ หาความรู้ใส่ตัวอยู่เสมอ
ทั้งเรื่องทั่วไปและเรื่องกฎหมาย และมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล หน่วยงานใส่ใจในการพัฒนา
กำลังพลอยู่ตลอดเวลา

6. เป็นตำรวจมีอาชีพ และเป็นตำรวจอาชีพ ไม่ใช่แค่มีอาชีพเป็นตำรวจ ประชาชนไม่ยากเห็นตำรวจประกอบอาชีพอื่นเป็นอาชีพหลัก และอาชีพตำรวจเป็นอาชีพเสริม

7. ประชาชนอยากเห็นการบริหารงานบุคคลของตำรวจดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งเรื่องการโยกย้าย การแต่งตั้ง การให้บำเหน็จความชอบ ใช้หลักคุณธรรมไม่ใช่ใช้หลักอุปถัมภ์อย่างที่เป็นอย่างในปัจจุบัน การวิ่งเต้นการใช้เส้นสายจะต้องหมดสิ้นไป ตลอดถึงการวางคนให้ตรงกับงานและการสนับสนุนคนดีให้มีตำแหน่งสูงขึ้น สมดังพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนหนึ่งว่า ในบ้านเมืองมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครจะทำให้คนทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุขเรียบร้อยจึงไม่ใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้ เพราะประชาชนรู้แล้วว่าหากผู้บังคับบัญชาระดับสูงของตำรวจ ไม่สามารถให้ความเป็นธรรมกับตำรวจผู้ใต้บังคับบัญชาแล้วไซ้ไร โทษเลยประชาชน จะได้รับความเป็นธรรมจากตำรวจในระดับผู้ปฏิบัติที่สัมผัสกับประชาชนอย่างแท้จริง

8. ประชาชนอยากเห็นสถานีตำรวจมีความพร้อม มีกำลังคน และอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ และทันสมัย สามารถออกช่วยเหลือประชาชนได้ทันทั่วถึง

กล่าวโดยสรุป จะเห็นว่า สังคมจะสามารถอยู่อย่างสงบได้ เพราะมีตำรวจปฏิบัติหน้าที่คอยปกป้องดูแลรักษาความปลอดภัยให้ประชาชน และสังคมยังมีความต้องการให้ตำรวจ ความคุ้มครองช่วยเหลือเมื่อมีภัย ดังนั้น การที่จะเป็นตำรวจที่ดี มีคุณภาพ ประชาชนมีความพึงพอใจ คือการที่ตำรวจได้ทำหน้าที่ไปอย่างมีจิตสำนึกช่วยเหลือพิทักษ์รับใช้ประชาชนอย่างแท้จริง สมดังคำที่ว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”

สรุปได้ว่า การดำเนินการป้องกันปราบปราม และควบคุมอาชญากรรมมิให้เกิดความเสียหายและเป็นอันตรายแก่ประชาชน และทรัพย์สินของประชาชนนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรม มีความยุติธรรม และมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ไม่เอารัดเอาเปรียบประชาชน มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ หมั่นหาความรู้ใส่ตัวอยู่เสมอทั้งเรื่องทั่วไปและเรื่องกฎหมาย และมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล สังคมไทยจึงจะอยู่รอดปลอดภัยจากอาชญากรรม

บริบทของสถานีตำรวจภูธรพังโคน อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร

สถานีตำรวจภูธรพังโคน อ.พังโคน จ.สกลนคร ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยมีหน้าที่ในการดูแลและรักษาความสงบเรียบร้อยให้กับประชาชนในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป

1.1 ลักษณะที่ตั้ง สถานีตำรวจภูธรพังโคน

ภาพประกอบ 3 แผนที่ตั้งสถานีตำรวจภูธรพังโคน ตั้งอยู่เลขที่ 177 ม.9 ต.พังโคน อ.พังโคน จ.สกลนคร พิกัด 17.39 / 103.71 (ระบบฐานข้อมูลสารสนเทศสถานีตำรวจภูธรพังโคน, 2557, หน้า 10)

1.2 ข้อมูลทั่วไป อ.พังโคน จ.สกลนคร

1.2.1 ประวัติ อ.พังโคน

อำเภอพังโคน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดสกลนคร ระยะทางห่างจากจังหวัดสกลนครตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 22 สายสกลนคร – พังโคน – อุดรธานี ระยะทาง 55 กิโลเมตร แบ่งเขตการปกครอง จำนวน 5 ตำบล รวมจำนวน 69 หมู่บ้าน ประชากร 52,704 คน ชาย 26,079 คน หญิง 26,625 คน ครั้วเรือน 15,333 ครั้วเรือน ประชากร ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 38,616 คน ชาย 18,982 คน หญิง 19,634 คน หน่วยเลือกตั้ง 72 หน่วย

1.2.2 เนื้อที่

อำเภอพังโคนมีเนื้อที่ประมาณ 261.82 ตารางกิโลเมตร หรือ 163,635 ไร่

ภาพประกอบ 4 แผนที่อำเภอพังโคน จังหวัดสกลนคร (ระบบฐานข้อมูลสารสนเทศสถานี ตำรวจภูธรพังโคน, 2557, หน้า 11)

1.2.3 อาณาเขตพื้นที่ติดต่อ

- 1) ทิศเหนือ ติดต่อกับ อำเภอวานรนิวาส
- 2) ทิศใต้ ติดต่อกับ อำเภอวาริชภูมิ และ อำเภอนิคมน้ำอุ่น
- 3) ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อำเภอพรรณานิคม
- 4) ทิศตะวันตก ติดต่อกับ อำเภอสว่างแดนดิน และ อำเภอวาริชภูมิ

1.2.4 ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่ ลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบลุ่ม หนาวเย็นแห้งแล้ง หน้าฝน น้ำท่วม

1.2.5 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 6 แห่ง

ประกอบด้วย

- 1) เทศบาลตำบล จำนวน 4 แห่ง คือ
 - 1.1) เทศบาลตำบลพังโคน

- 1.2) เทศบาลตำบลพังโคนศรีจำปา
- 1.3) เทศบาลตำบลไฮหย่อง
- 1.4) เทศบาลตำบลแร่
- 2) องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 แห่ง ประกอบด้วย
 - 2.1) องค์การบริหารส่วนตำบลม่วงไข่
 - 2.2) องค์การบริหารส่วนตำบลต้นผึ้ง

1.3 การคมนาคม

การคมนาคมติดต่อระหว่างอำเภอและจังหวัด รวมทั้งการคมนาคมภายในตำบลและหมู่บ้าน มีเส้นทางที่สำคัญ ดังนี้

- 1.3.1 ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 22 สายสกลนคร – อำเภอพังโคน – อุดรธานี
- 1.3.2 ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 222 สายอำเภอพังโคน – อำเภอวารินภูมิ
- 1.3.3 ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 227 สายอำเภอพังโคน – อำเภอวารินภูมิ สำหรับเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างตำบลและหมู่บ้านในพื้นที่อำเภอ มีสภาพเป็น ถนนลาดยาง ถนนดินลูกรัง ถนนหินคลุก ถนนคอนกรีต

1.4 สถานภาพกำลังพล

1.4.1 ชั้นสัญญาบัตร

- 1) อัตราอนุญาต 22 นาย แยกเป็น
 - 1.1) ตำแหน่ง ผกก. 1 นาย
 - 1.2) ตำแหน่ง รอง ผกก. 2 นาย
 - 1.3) ตำแหน่ง สว. 3 นาย
 - 1.4) ตำแหน่ง พงส. 5 นาย
 - 1.5) ตำแหน่ง รอง สว. 10 นาย
- 2) อัตราจริง จำนวน 19 นาย แยกเป็น
 - 2.1) ตำแหน่ง ผกก. 1 นาย
 - 2.2) ตำแหน่ง รอง ผกก. – นาย
 - 2.3) ตำแหน่ง สว. 3 นาย
 - 2.4) ตำแหน่ง พงส. 5 นาย

2.5) ตำแหน่ง รอง สว. 10 นาย

ช่วยราชการ 4 นาย คงเหลือ 15 นาย มาช่วยราชการ 4 นาย

นายตำรวจ 53 ปี 2 นาย รวมสัญญาบัตร 21 นาย

1.4.2 ชั้นประทวน

1) อัตราอนุญาต 89 นาย อัตราจริง จำนวน 58 นาย

1.1) งานป้องกันปราบปราม จำนวน 46 นาย

1.2) งานสืบสวนสอบสวน จำนวน 5 นาย

1.3) งานจราจร จำนวน 5 นาย

1.4) งานธุรการ จำนวน 2 นาย

รวม 58 นายไปช่วยราชการ 4 นาย คงเหลือ 54 นาย

1.5 ข้อมูลเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านการป้องกันปราบปรามต่อประชากร

ในพื้นที่

ชาย 71 นาย หญิง 1 นาย รวม 72 นาย คิดเป็นตำรวจ 1 นาย

รับผิดชอบประชากร 730 คน รับผิดชอบพื้นที่ 3.64 ตร.กม. (งานกำลังพล, สถานี ตำรวจภูธรพังโคน, 2557, หน้า 6-7)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ไมตรี เศษโก (2550, บทความ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสายตรวจในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมในเขตเทศบาลสุวรรณภูมิ อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสายตรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตเทศบาลสุวรรณภูมิ อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพ ผลการศึกษายังพบว่าความคิดเห็นของประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนประชาชนที่มีการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็น

ไม่ต่างกัน ($p > .05$) ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความเห็นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นแตกต่างอย่างไม่มีนัยทางสถิติ ที่ระดับ .05

สนธิ สมกระษาปณ์ (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มาใช้บริการสถานีตำรวจภูธรสุราษฎร์ธานี ส่วนใหญ่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป อาชีพรับราชการพลเรือน มีรายได้ต่ำกว่า 16,000 บาท และ 16,000 บาทขึ้นไป และมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองสุราษฎร์ธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีความคิดเห็นมากที่สุดในด้านการบริการทั่วไป และด้านการอำนวยความสะดวกธรรมชาติทางอาญา อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาเป็นการควบคุม และอำนวยความสะดวกด้านการจราจร อยู่ในระดับปานกลาง และมีความคิดเห็นน้อยที่สุดในด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อยู่ในระดับปานกลาง และผลการทดสอบสมมุติฐานพบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ อาชีพ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจแตกต่างกัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 สำหรับประชาชนที่มีรายได้แตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่แตกต่างกัน

สุกิจ สมณะ (2553, บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทยเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลระดับจังหวัด พบว่า ระดับความเป็นเมืองและสถานภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัด จะมีอิทธิพลหรือเอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย โดยมีทิศทางเป็นบวก หมายถึง จังหวัดที่มีระดับความเป็นเมืองและมีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง จะมีอัตราการเกิดคดี อาชญากรรมสูงด้วยเช่นกัน การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูงเป็นจำนวนมากนั้น อาจไม่คุ้มกับรายจ่ายที่ต้องเสียไป แม้ว่าจะช่วยในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้ในส่วนหนึ่งก็ตาม

ระพิน พูลชนะ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสายตรวจในการป้องกันและปราบปราม สถานีตำรวจภูธรโนนเจริญ อำเภอบ้านกรวด จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน

พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปหาต่ำ ด้านการปฏิบัติหน้าที่ เป็นไปตามตัวบทกฎหมาย ด้านบริการประชาชนตามหน้าที่ ด้านปฏิบัติตามแผนการตรวจ ที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ด้านตรวจค้นจับกุมผู้กระทำผิด ด้านสืบสวนหาข่าวในพื้นที่ รับผิดชอบ ด้านป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ด้านรักษาความสงบเรียบร้อย ตามลำดับ

สนอง เหล่าน้อย (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการปฏิบัติหน้าที่การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจสถานีตำรวจภูธรป่าไร่ อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อ ระดับการปฏิบัติหน้าที่การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธรป่าไร่ อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านความยุติธรรม รองลงมา ด้านความสนใจในความ กระตือรือร้นของตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ด้านที่มี ค่าเฉลี่ยต่ำคือ ด้านการมีมนุษยสัมพันธ์กับประชาชนได้ดี ตามลำดับ

สหกิจ ศรีอินทร์อ่อน (2554, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็น ของประชาชนต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของ ประชาชนต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจสถานี ตำรวจภูธรเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า ด้านความสนใจกระตือรือร้นของตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่อยู่ในระดับ ปานกลาง นอกนั้นอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านความซื่อสัตย์รองลงมา คือ ด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Caldwell (1965, p. 102 อ้างถึงใน ชัยณรงค์ ผลสวัสดิ์, 2552, หน้า 58) พบว่า การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างตำรวจกับประชาชนจะเป็นประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ สำหรับงานของตำรวจ เพราะการที่ได้รับความร่วมมือและสนับสนุนจากประชาชนนั้น จะนำมาซึ่งความสะดวกรวดเร็วในการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมและนำไปสู่ ความสำเร็จในการสืบสวนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลให้การดำเนินคดีเสร็จสิ้นโดยเร็ว ประหยัดงบประมาณ ลดความเสี่ยงภัยต่อการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน และยังเป็นผลดี

ต่อโครงการลดอัตราอาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในชุมชน
ลงได้

Brown & Coulter (1983, pp. 50-58 อ้างถึงใน สุริยงค์ วุฒิ, 2552, หน้า
27) ได้ทำการศึกษาที่เมืองทัสนาลูส มลรัฐออลาบาณาเกี่ยวกับการวัดในเชิงอัตวิสัย และ
วัดกวิสัย ต่อการให้บริการงานตำรวจ (Subjective and Objective Measure of Police
Service Daivery) ทั้งนี้ในการวัดเชิงวิสัย จะเป็นคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของ
ประชาชน ต่อการการได้รับความคุ้มครองจากตำรวจ และความพึงพอใจจากประชาชนต่อ
การให้บริการของตำรวจ ในส่วนนี้มีสองลักษณะ โดยลักษณะแรกเป็นการถามถึงระดับ
ความเห็นของประชาชนเมื่อได้รับแจ้งเหตุแล้ว ตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุเร็วเพียงใด และ
ลักษณะการปฏิบัติตัวของตำรวจ ต่อประชาชนเป็นอย่างไร ลักษณะที่สอง จะเป็นคำถาม
เปรียบเทียบว่า ระหว่างละแวกบ้านของตนกับพื้นที่ใกล้เคียง

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
เกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมให้ได้ผลดีนั้น ต้องได้รับความเชื่อมั่นจาก
ประชาชนด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรม ซึ่งประกอบด้วยประสิทธิภาพการป้องกัน
อาชญากรรม ประสิทธิภาพการปราบปรามอาชญากรรม และด้านประสิทธิภาพ
การควบคุมอาชญากรรม โดยอาศัยความร่วมมือจากประชาชนในสังคม จึงจะทำให้การ
ปฏิบัติงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องปฏิบัติหน้าที่เต็มความรู้
ความสามารถในวิชาชีพตำรวจ มีความประพฤติและอุดมการณ์ มีคุณธรรมและจริยธรรม
และมีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับประชาชน ให้เกิดความไว้วางใจ และเชื่อมั่นว่าจะสามารถ
คุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ประชาชนได้